

Péterfai János István (Budapest):

Szonettek⁴⁵³

1. SZONETT

BÍBOR REGGELEKEN

Bíborba öltözött a fényes reggel,
Levonta sötét fátylát az ég.
A lángoló nap sugárzó kezekkel
Bőven hajítja szerte a fényt.

Smaragdzöld pázsiton gyémántként ragyog
A hűvös éjjel harmat könnye.
Csillogó réten egy kis virág amott
Nyílik, a hajnalt, hogy köszöntse.

Örül a napfénynek a dermedt levél,
Örül a hajnalnak a susogó szél,
Újra ébred a szép természet.

Örül a napnak a zöldellő liget,
Te is örömsz nékem, örül a szíved?
Én örülök, ha látlak Téged.

2. SZONETT

CSILLAGOKRÓL ÁLMODTAM

Fényes csillagokról álmodtam az éjjel,
Álmomban jöttek el, csengő éj-zenével,
Vörös óriások és tűzfehér törpék
Az egek kapuit könnyedén betörték.

Az egekbe jutván, fémszárnyú csillagok,
Fénylő tűzviharból csírákat vető magok,
Büszkén elfogadtak, engem, a porszemet,
Akit elkerül a siker és szeretet.

E fényes csillagok rajongva szerettek,
Mellettem őszintén sajtó hitet tettek,
Álmodó barátunk, itt egy arany sugár!

⁴⁵³ E mítoszok és szereplők végre hazatalálhatnak hosszú száműztetésükből. – *A szerkeztő megjegyzése.*

Az arany sugárban jól megkapaszkodhatsz,
Csillagok terébe gyorsan felsuhanhatsz,
Ott lesz néked hazád, mely mindig visszavár!

3. SZONETT PIRKADAT GYÁRAKKAL

A kék, csöndes éj elsuhant, s az árnyak
Újra alusszák hosszú, mély álmukat,
Midőn a nesztelen csendbe a rőt nap
Sugárözönnel szít arany hangokat.

Mint az ősföld őskorában, úgy szakad
Egy forró, fényesőt szóró buborék
El a földtől, és száll egyre fel a nap.
Ébred a táj, és halkán zsongul a rét.

Szentlőrinc ligetében a víg lények
Vidáman füttyögnek, és susog a fa,
Majd bődülnek a karcsú gyárkémények.

Bús ember-folyó árad, zúg és harsog,
Özönlik fel a sárga villamosra,
Míg egy szarvasbika a ligetben barcog.

4. SZONETT ÖLELJ MEG ÉDESEM

Izzad a homlokom, és ég a szemem,
Gyorsul a szívverés, remeg a kezem.
Mitől e jelenség? Miért remegek?
Szerелеmtől van ez, érted epedek!

Harsog az élet, de én visszafogva
Lélegzetem is, várok rád szorongva.
Ajkamra gyönyörű jelzők tolulnak,
De mikor megjössz, dadogásba fúlnak.

A sokszínű világ tarka pompája
Számomra semmi. Te jelentesz mindent.
Itt ácsorgok várva, bő egy órája,

Elkerül zene, zörgés, zaj és zörej,
Csupán csak a szívem dübörög itt bent,
Repesve vágyva, hogy ismét átölelj.

5. SZONETT POROS ÚTON, ALKONYATKOR

E járda a faluban csak névleg járda,
Nem más ez itt poros homoksivatagnál,
Az alkonyi lámpa tűzsárga sugára
Homokföldre esik elfáradt lábamnál.

Esti főnszél forró fuvallata járja
Át a testem. Borzongok. Ott egy kocsmánál
Látom, mint püföli férjét dühös párja,
Lábam lecövekel, s megállok egy fánál.

Porszemek libegnek elfáradt arcomnál,
Sóhajtok és megyek. Egy madárka rászáll
Ágrejtett fészkére. Egy autó megáll.

S érzem, a fáradt benzin szaga átjárja
Az orrom s köhintek. Látom, amott várja
Egy lány, hogy csókot adjon hű párja szája.

6. SZONETT SZÜRKÜLETI HANGULAT

Szürke fény önti el a külvárosi tájat,
Hol délután vidámság, s napfény uralkodott,
Csengő, friss gyermekkacaj lágy nyugalmat adott,
Majd uralkodtak táncos, ezüst-fakó árnyak.

A déli fuvallat megvadult, most süvít.
A nemrég még szikrázó ónszín kőfalakon
Most ördögi, vad árnyjáték játszik szilajon,
Hisz imént a nap és az éj haláltusát vítt.

Itt benn bévül is barnul az egykedvű homály,
És az ósdi vastűzhely lángjai őrzöngve
Belekapkodnak a jéghideg levegőbe.

Ülök hallgatagon. Borús lelkem előntve
Mélabúval, egy karóra perceg, halkan jár,
És a bús, idegtépő csend elfut előle.

7. SZONETT KOZMIKUS FÉNYEK

Most csend van, mély, álmos, világűri csend.
Szétterül a városon, csak a fények
Üzennek a fényes, csillagos égnek.
Ég mélyén a Tejút halványan dereng.

Mennyi fényhullám áramlik a téren!
Gyönyörű rét az éj, ezer csillaggal,
Villogó virágok tüzes arannyal,
Szikrázó ezürtláng a feketében.

Kozmikus rőt fények áradnak felém,
S a bús ismeret némán hasít belém,
Értvén, a csillag élte is múlandó.

A kozmoszhoz képest gyenge halandó.
Sugároz, árad az éj a sötétben,
S nézem csillagait a csodás égben.

8. SZONETT A METEOR

E végtelen éjszaki kupola rám hajol,
Bámulom a tavaszillatú levegőben.
Nézem az ég csodás, szédítő alja alól
Áradó fénycsodát, e vad sugáresőben.

Hallgatagon nézek az ezüst Hold szemébe,
A csillagképek csillogása nagyon vakít.
Nézek a csillagok mögött tátongó mélybe,
Hirtelen a sötétbe fénnel belé hasít

Egy villanó fénycsík, reményt hozó meteor.
Az ég küldötte ő, kicsiny kvarcit kövecske,
Fény lángol fel, majd rezegve kihuny valahol.

Mindenütt ezernyi csillogó csillag övezte
Éj honol. Sötét van. A föld nyugalmas éje
Rám borul, s várom, jön-e új meteor fénye?

9. SZONETT SZERETLEK TÉGED

Szeretlek téged, a szépet, a jót, a kedveset,
Mert te vagy nékem a csodás, rejtélyes örök nő,
Kit ősidőktől tisztel, szeret s imád a férfi,
Ki mellettem állsz jóban, rosszban, örök segítő.

Szeretlek eszemmel, úgy, mint férfi a nőt, téged,
Szeretlek szívemmel, érthetetlenül szeretlek,
Szeretlek lelkemmel, melynek eredete égi,
Örökké szeretlek, mint a lány, honi vidéket.

Ó, nagyon szeretlek, alig tudom miért, téged,
Mert oly csinos vagy, és szépséges, gyönyörű leány,
E forró tűz itt benn oly nagyon perzselőn éget.

Emésztő tűz a lángoló, égető szerelem.
Nyugodt percem, nyugodt álmom nincs tőle rég sehány,
Mégis ezt kívánom, forró szerelmed kell nekem!

10. SZONETT HAJNALI FECSKETÁNC

Míg az éj palástja borít be egészen,
Piciny drágakövek szikráznak az égen,
Ám az élet ébred, új napra, dologra,
Távol kakas szólal, üt a hajnal-óra.

Nyújtózik az alvó, közelg már a reggel,
A korán ébredő búsmogorván felkel,
Fáradt még és álmos, nem látja a napot,
Amint az égboltnak lángcsókot, hogy adott.

Először ezüstös, majd rózsaszín foltos
Lész az ég keleten, narancs-bíbor lángú
Lángfáklya távolban, mint óriás festő,

Színes lángeccsettől befesti a bolyhos
Hajnali párákat. A szél fényért esdő
Hárfán zeng. Egy fecske fenn olyan víg táncú!

11. SZONETT ŐSZI ESŐK IDEJÉN

Az ezüstlő ősz köhint, s a szürke szelek
Őrült és keringő táncsal örvénylenek.
Az áttetsző ég vakító kék zománca
Felpattog és szürkül, s csörren a jég láncá.

Zöldeskék esők hullanak, dermed a föld,
A sárga megbarnul és kililul a zöld,
A múltó természet halk sírása zendül,
Vacog az elmúlás, csendesen megpendül.

Pendül a tájon, és közben hull az eső,
Záporoz, a földön tócsák feketednek,
A meleg nyár, őszi napfény múltba vesző.

Ősz van. Bár jégcsapok még nem dermednek,
De a tél ujja, hópelyhes jégkesztyűben,
Fenygető, hideg, veszélyes vészt üzen.

12. SZONETT TE GYÖNYÖRŰ LÁNY

Képzeletem fényességes hercegnője,
Életemnek csodálatos szereplője,
Jó szívemnek egyetlenegy főbérője,
Ha kívánod, neked adom mindörökre.

Cserébe csak éppenséggel arra kérlek,
Gyere hozzám édességes feleségnek,
Nem bánod meg, ha megteszed, amíg élek,
Lábad előtt, téged nézve, heverészek.

Nem kérek én soha semmit, édes, tőled,
Csakis annyit, hogy mennyire szeress engem!
Nekem nem lesz már elegendő tebelőled.

Jó nevemmel fényesítem neved fényét,
Örömben a világot körül lengem,
Kihirdetve esküvőnknek dicső tényét!

13. SZONETT VÖRÖS CSILLAGESŐ

Az égbolt szürke szárnyán vad tél szítál,
Hó hull a városra, havas fürgeteg.
A természet haldoklik, nagyon beteg,
Néhány vad magyar rossz, hamis bort piál.

Vén ez az éjszaka, friss hótól álmos.
A néhány vad magyar bortól őszinte,
Nincs már itt jövő, nincs már semmi szinte,
Csak ez a város, halott lelkű város.

Mulatni kell! Bódítson csaló varázs,
Vöröslő csillagok hullnak az égből,
Égetnek testet, lelket, izzó parázs.

A nép iszik. Eszik. Borúsan mulat.
Állukról csorog a bor, a szájvégből,
S rettentőn igéz a szörnyű kárhozat.

14. SZONETT SZERESS!

A téli nap fénye rőt, maga fakó korong,
Talmi óarany, nem hevít, csalárdul becsap.
Ne számíts reá, most hideg ködében borong,
Ám tavasszal zöldbe borítja a tájakat.

Plazma szárnyal milliárd sejten át csendesén,
Harsan az élet, színözön árad, s elborít.
Vesd az életárba magadat szép kedvesem,
Örülj, kacagj, s ha nem, az engem szomorít.

Nevet a sivító szél, hangja vadul kacag.
Madarak táncolnak, zöldül mező és erdő.
Csendül az ég kagylója, édes, te is neved!

Tavaszi zsong a sarjadó fűvön, duzzad a mag,
Csak a bús tél csikorog, siráma kesergő,
Mindent áthat a szerelem, édes, te is szeress!

15. SZONETT SZEMED

Forgó örvénylésű kék szemed mélyében,
Ha rám tekintsz végre, tisztán látom magam.
Szemed tükrös tava mélye, mint az ében,
Érzem, a végzetem arra vonz, arra van.

Ébenszín tavacska, kék tájék körötte,
Fekete pupilla gyöngyházkék írisze.
Istenkéz formázta, tündérek Ízise,
Türkizből alkotta, fénypázmából szötte.

Íriszén barázdák, aranyló kis halmok,
Lápiszlazulikék völgyecskék, hegyhátak,
E tündér tájaknak oly nagy a hatalmok!

Ha oda tévedek, nincsen menekvésem,
Bűbája végzetem, s hol tündérek vártak,
Örök fogoly lette, szívemből egészen.

16. SZONETT TAVASZ TÜNDÉRE

Szitakötő szárnyú, lágy lepelbe burkolt,
Zöld szemű, ezüst hangú nő, tarka lepkén,
Lovagolva szállsz képzeletemben, telt Hold
Idején, Tavasz Tündére, kacér hetykén.

Az ébredő élet oxigénbe harap,
Nagy fehérje molekulák rángatóznak,
S a pollen rohan, legyőzve minden falat,
Kéjjel várja már a sejt, s összefogódznak.

Megújul az északi szféra, smaragdzöld
Lesz a pázsit, a friss tavasz mindent betölt.
Éled az állat, s szeret az ember, mert szép

A Föld, a Kék Bolygó. Az életből elég
Sosem lesz, s irigy a Vénusz és a rőt Márs,
Mert a kék Föld a tavasztól protoplazmás!

17. SZONETT CSILLAGVIRÁGOK

Bakacsinszín sűrű éjjel, amikor fent
Csábos csillagok csilingelnek csendesen,
Horkol a ház, téglá nyöszörg, sír a cement,
Sóhajt az ég, s én csodáit titkon lesem.

Ezüstsín folyóként kanyarog a Tejút,
A tündöklő Holdra felhőfoszlány lebeg,
Száguld gondolatom, végtelen térbe jut,
Ám folyton visszavonzza csábos tekinteted.

Fenn járok az égbolt csillagos kertjében,
Sétálok az éjjel csillogó terében,
Ildikó, csilingel csillámos szép neved.

Felém int mosolyod, ölelő két kezéd,
Éji ég fénycsokrát néked készítem,
Szép csillagvirágait csak neked szedem.

18. SZONETT CSABA KIRÁLY

Fönt szél zúg, kavarog, vöröslő porfelhő
Száguld az égbolton, s mint szép égi sellő,
Az ezüst Hold fürdik az ég tengerében.
Nézd, vitézek vágtatnak a néma éjben.

Ezüst patkó csattog, csillagokat szikráz,
Égi fejedelmek csoportja kezét ráz.
Nagy had halad ott fenn, Tejúton a hunok,
Fényes seregükön döbbenten ámulok.

Hős Csaba a vezér, oldalán pallosa,
Véle Mike, Beszter, Bendegúz, Kadosa,
Elöl Hadúr halad, hátán félhold íja,

Ezüst holdfénynyíllal teli a puzdrája,
Fényes hun vitézek érkeznek a tájra,
Magyaroknak nem lesz soha többé híja.

19. SZONETT
DON TU

Süppedő sásosban, zsombékon, semlyéken,
Ingó lápországon, mocsaras vidéken,
Merre Dontu vize, két nagy folyó árad,
Arra, ha barangolsz, lelsz egy őshazádat.

Mocsaras vidéken, ingó lápországon,
Süppedő sásosban, semlyéken, zsombékon,
Szorgos két kezével országot teremtett,
Vérünk, az isteni, dicső szumer nemzet.

Ámde égi tűztől talaja kiszáradt,
Dontu két folyója árján sziksó áradt,
Unugok elhagyták, helyén csak köd borong.

Múló idő sodra söpri a világot,
Kékellő mélységben sápad a napkorong,
Nem áraszt Szumerra friss, érlelő lángot.

20. SZONETT
VIRÁGLOVAG

Kering, zümmög, zizeg a virágok lovagja,
Virágot jár, kutat át egy teljes életen,
Röptében szív nektárt, a friss pollent harapja,
Esténként haza száll a homályló réteken.

Színpompás, nyílt virágok illatfelhőjében,
Bódult képzelettel száll az édes méz felé.
Nem látja, ó jaj, mily messze az édes Éden,
S ő milyen hamar jut el az Elmúlás elé.

Mért gondolkodol, kicsinyke zümmögő rovar?
Ritmusban mért vered büszke hártyásszárnyaid?
A szorgalom dala s halála velőbe mar.

Virág mézébe mártsad becsületes csápod!
A vég s a méz mégis idegeidbe hasít,
S odavész párhetes, víg, dőre ifjúságod!

21. SZONETT
BARLANGI DAL

Barlangok mélyén benn dermesztő zord tél,
Sikít a hóvihar, kinn fagyott pokol,
Mindent kék jég borít, dermed a dús vér,
A tájon a csontkarú halál honol.

Vérengző tigrisek tépő kardfoga,
Erős, bölcs mamutok éles agyara,
Orrszarvú csontkardja, mely vak, ostoba,
Éhező farkasok vad zsákmánydala,

Mit neked! Megtörik büszke melleden,
Kőbaltád széthasít mancsot, koponyát,
Körülted elájul a fémhangú jég.

Csapott homlokod nem tudja, mi a vég,
Fürge szemedben soha sincs félelem,
Arcod mosolya ragyog az időn át.

22. SZONETT
MOCSÁRI DAL

Cuppogós léptek a fekete sárban,
Toccsanós fröccsenés magos nád között,
Locsogós semlyéken lebeg kosárban,
Vad, vízi Halembér, s közénk költözött.

Mosze, nagy Ra Mása – anyád királylány,
Szarru Kénut anyja vízre kitette.
Szar-Gon gonosz állat, pikkelyes sárkány,
Leviathán gyomra partra vetette.

Mocsarak és lápok, Tengeri Ország,
Csatornák, öntözött gazdag rónaság,
Hany Istók, vízördög, Jóság uraság,

Gazdag, zöld növényzet, mocsári zsúrlók,
Mocsári gólyahír, sárga kuruzslók –
Mocsárba süllyed minden, ami kórság.

23. SZONETT PÁSZTORDAL

Járom a tájat, járom a földet,
Nyájam után a mezőt és rétet,
Ritkás csalitost, ligetes zöldet,
Arcomra pírt az arany nap éget.

Bandukolok, vállamon tarisznyám,
Benne szalonna, hagyma, só, kenyér,
Víz helyett bár pincém borát innám,
Ám legel a juh, gazdag e fenyér.

Birka, jerke, toklyó, s a kos béget,
Lejárom estére fáradt lábam,
S vizsgálom a kéklő messzeséget.

Minden bő volt itt apám korában,
Kincs, marha, jószág; s egy kis bárányka
Lábamhoz búj, s nézem, mily parányka.

24. SZONETT PARASZTDAL

Tej illat és sárarany színű szalma,
Frissen kaszált széna áll az udvaron,
Halmokban a sok illatozó alma,
Reggeli verőfény árad e napon.

Smaragd mezőkön legelész a marha,
Kertemben a gyümölcs aranylik, érik,
Magos szántások íve-hegye barna,
Dagad a gazdagság, arannyal mérik.

Fő Nap fia vagyok, mennyei munka
Dalol tenyeremben, testem is izzad,
Kettős sorban már a sódar meg sunka.

Becsvágy a barátom, meg a szorgalom,
Jól megélni, de ruhád ki ne hízzad,
Dologra keményen, ez az én dalom.

25. SZONETT HALÁSZDAL

Fonva a háló, csobban a csolnak,
Céhbeli társid arcba locsolnak,
Vidám a reggel, sült hal a díjad,
Halra vadászó: háló az íjad.

Hajóra szállván futsz ki a vízre,
Halra leselkedj, ötre vagy tízre,
Dobd ki a hálót, húzd a karoddal,
Húzd meg a hálót, úszik a sok hal.

Úszik a sok hal, mén a hálóba,
Mint a malacka megy be az ólba,
Vond ki a hálót, csillan a tükre,

Arany a halpénz, csapj a fejükre,
Mennyi sok nagy hal, gazdag a zsákmány,
Hejh, ez a háló égi találmány.

26. SZONETT MUNKÁSDAL

Mennyei munkánk a Menny ajándéka,
Mennyei szorgalmunk Ten adománya.
Mint kell jobban élni? Hej, heuréka,
Dologra fél, mert hív a gyár, a bánya!

Jó munkásnak lenni és gyarapodni,
Izzik a serénység, a munkás termel,
Szívós munkával kicsit gazdagodni,
Fogni a dolgot hosszú türelemmel.

Nevem Menny-Főt jelent, sokat dolgozom,
Isten országa munkám nyomán épül,
Bár olykor ruhámat magam foltozom,

S folyton kirabolnak, ezt ki érti meg?
Isten országa mégis, folyvást szépül,
Jut benne elég hely, hidd el, bárkinek.

27. SZONETT CSUDASZARVAS

Kel keleten küllős kelő fényesünk,
Hosszú éjre bíbor fénnel ébredünk,
Felkel csudánk, fényt lövellő csillagunk,
Körös, küllős Napistenünk, itt vagyunk.

Csudaszarvas éji égi őslakunk,
Őriz minket mindörökké hős Napunk,
Napistenünk orcája tűz, sárány,
Éji égen arany napból mennyi van!

Minden csillag izzó, fényes, villogó,
Tűztároló, szikraontó, csillogó,
Csudaszarvas éji égbolt fényese,

Ki az égre csillaglábbon érkeze,
Mutatja hős Magok fényes hazáját,
Éji űrben emelgeti patáját.

28. SZONETT EGYSZERŰ SZERELMES VERS

Ildi végre, ím kimondom,
Messze röppen mind' a gondom,
Mikor égő szerelemmel,
Ölelhetlek két szememmel.

A szerelem sötét verem,
Mégis, én is belé esem,
Olyan vagyok, mint a páva,
Fejem kába, arcom báva.

Szólnak hozzám kicsik, nagyok,
Ne szóljatok, süket vagyok,
Hozzám szólnak, kiabálnak,

Tőlem akármit csinálnak,
Én csak Ildi, érted égek,
Mert szeretlek nagyon Téged!

29. SZONETT HOLDLEÁNY

Verseket csak néki írok,
Másra gondolni se bírok,
Forr az eszem, szédül, kering,
Szerelemnek tengerén ring.

Vészes tenger a szerelem,
Rabul ejtő élő elem,
Szomjúhomat nem enyhíti,
Ám kedvemet felderíti.

Vonzó mágnes ez a leány,
Hold világít szép homlokán,
Gondolatom csak felé száll,

Mindig körülötte kószál,
Napfénnel veteksző erő
E csábító, tündöklő nő!

30. SZONETT A REJTÉLYES LÁNY

Titokzatos, csodás e lány,
Kecses ívű édes mosoly,
Vidám szeme szép és komoly,
Bűv mosolyú titkos talány.

Csinos arca tündér rejtek,
Csodás leány, szép bajadér,
Fitos orra orromhoz ér,
Mitől mindent elfelejtek.

Mozgása kecs, hangja igéz,
Mester mívű tökély termet,
Szépségének hol a titka?

E leánytól megáll az ész!
Karja rabtartó kalitka,
Fonja rám a hő szerelmet.

31. SZONETT HANGOK

Mit dallamok, bársonyos zengő ritmusok,
Mit muzsika, te lélek mennyei tükre,
Ha hangja, mint érzelmes szél susog,
Hallod szavait, de nem gondolsz értelmükre.

Áradnak csengő hangjai, körbe fonnak,
Hangból szőtt hálóba kerül az akarat.
Ezüst mágnesként vonzva magukhoz vonnak,
Rabul ejt hangja, mint háló a madarat.

Bongó, csengő hangok, végtelen térzene,
Értelmem mintha tündérnyelven értene,
Zengő-csengő hangját hallgatom derülve.

Ha szól a kedves, s szeme is rám tündököl,
S hangáradatában úszom elmerülve,
Édes, csábító hangja mindent elsöpör.

32. SZONETT SZAVAK

Szavak, aranyló gyöngysort fonjatok,
Arany legyen benne minden atom,
Arany hangból mérje akaratom,
Mindent, mi van, aranyba vonjatok.

Aranyat mérős dallam ütemben
Ontson száz szóékszert a tudatom.
A legszebbik szógyöngysort kutatom,
Mely csak teremhet hű szerelemben.

Arany hárfa húrja zengje nevét.
Arany lant, s líra ad háttérzenét,
S a szógyöngyök aranylón hevülnek,

Pihén libbenve nyakára ülnek,
Aranyló nyakláncként őt díszítik,
Kik látják őt, istennőnek hiszik.

33. SZONET SZERELMES SZÉP VERS

Szerelmes szép verset kéne írni most,
Élő tűztől ékest, tajtékost, habost,
Dicsérni őt a nyár piros dalával,
Színarany mezők bő gazdagságával.

Mi szűk a szókincs, mert nincs is annyi szó,
Mivel tükrözhető, az, ami való,
Az, ami bejárná a tért, csillogón,
Dicsérve őt minden eljövő koron.

Dicsérni őt a nyár forró dalával,
Égő szerelem kínzó fájdalmával,
Víg füttyel, mit a málinkó énekel,

Hő szent szerelem, ki tudja, mint fogan,
Mitől van az, hogy tűzforró fénye kel?
Szerelmes szép verset írok boldogan.

34. SZONETT MONDATOK

Szálljatok fényes tündöklő mondatok,
Mert kopár és néma ez a tág világ,
Szavakból teremjen benne száz virág,
Tündöklő mondatok hozzá szóljatok!

Mondatok szálljatok, vigyétek nevét,
Szépsége hírét mind a végtelenbe,
Bája erejét szét a négy elembe,
Csodálatos lánynak csinos lényegét.

Fehér téridőben rezgő kristályból,
Melyben szerelmi tűz bíbora lángol,
Szoborba faragni, élő szóba fonni,

Szoborba mérni, színekristályba vonni,
Őt, magát bevonni mondat-szoborba,
Befogni báját csupán néhány sorba.

35. SZONETT HIDEG JAMBUSOK

Antik szobor szabálya, mérve,
Modern sorok feszült zenéje,
A próza tiszta rendű érve
Kimért, hideg, a szív reménye

Szerelmi láng, nem érhet ésszel
Megérthetőhöz, égbe vész el
A vágy, a kedve, esküvéssel
Fogadhatod, kemény merésszel,

Mi teljesül, ha vágysz utána,
Remény, te foghatatlan éke
Fajunknak, oly közel jutottál

Eszemhez, álmom kék kódébe
Hasít a fény, mi szebb a lány a
Leírt, kihűlt, rideg soroknál!

36. SZONETT SZERELMI DAL

Tudom, a déli nap derűje fénylik
Arany szívednek ékes, víg álmain.
Szép tündéri lány, szép arcod fehérlik
Kék türkiz jövőnknek gyöngy hullámain.

Más semmi sem, csakis szerelmed számít,
Tűnj el mihaszna bú, s te dőre bánat,
Csalárd ígéret minket el nem ámít,
Karomba zárom szép, okos arámat.

Ne játsszon szint velem csavaros elméd,
Segítek, érd el szíved vágya célját,
S ne forgasd a szerelmi tör acélját,

Én sem feszítem szerelmem türelmét,
Mindent megteszek szerelmem teérted,
Forró, tüzes csókom biztosan érted.

37. SZONETT FÉNYCSOKOR AJÁNDÉKBA

Díszes csokorba gyűjtve mind a fényt,
Sárgán villanó, lángoló tűneményt,
Vertarany hajnali pehelylő derűt,
Piros fényesőt, izzó kohó-szerűt,

Harsogó zöldet, mely lombokra hullt,
Ezüstös szürkét, mely tavakból fakult,
Lilát, a szélvihar döllyfős hírnökét,
Mélyvöröst, égetőn bíborló tökélyt,

Átnyújtani Néked mind a fényeket,
Nem homályosítná szép smaragd szemed,
Csodálni, amint a fénytenger borít,

Lágy, hulló fénypihék öveznék arcod,
És érezném, karom magamhoz szorít,
Mint mély szorítja kristállyá a kvarcot.

38. SZONETT AZ IDŐTÓ PARTJÁN

Hull az esti homály, toccsan a tóban
Egy sikamlós kishal. Elsuhanóban
A szálkás évek uszonyos menete.
Forog az idő fényküllős kereke.

Csend van. Kéklő vízből szökken a fény ki.
Hajló fütyty csicsereg, s a szürke égi,
Telt, vízhasú fellegek tova futnak.
Vége van egyszer mindig minden útnak.

Fenn fényremegés, s lám, már hallik a zaj,
Repülő suhan át, s a vízről kacaj
Hullámszik felém, az idő kibomlik.

Eltévedt lepke kering, a neon ragyog,
Magas az ég s magam oly mélyen vagyok,
Bár valahol messze magas hegy oromlik.

39. SZONETT FANTASZTIKUS RANDEVÚ

Áramló kék időpelyhek nesztelen
Hullámmázzal járnak velem szüntelen.
Lobogó lángok az égen hajlongva
Infra színpompát ontanak a Holdra.

Keresem kibomló jövőnk vonalát.
Eljött az este, de még minden kuszált.
Figyelem az ég hajladozását,
S tajtékzó múltunk túláradását.

Megyek az estben, hol szitálnak ködök,
Sárga lámpafények néma örködők,
Halk zajok, az utca légzik csendesen.

Pár perc, a végén már biztos vársz reám,
Kutatva nézlek, téged keres szemem,
S ím megtaláltalak, szép csillagleány!

40. SZONETT AZ ÉLET TRAGÉDIÁJA

Most, hogy gyűszűnyi igazságot értek
Az élet s létezés folyamatából,
Hej, szűk lett a föld, tennem oly temérdek,
Mert hív játszani a méretlen távol.

Lián az igazság, kusza szövedék,
Hol türkiz kolibrik, mint a kvantumok,
Az agy sorspályáin szállnak, de elég
Egy szép női arc, s nyílnak új paktumok.

Rendje a világnak egység s ellentét,
Mik vagyunk mi? Csak illanó lepkék,
Szárnyunkról lehull az élet hímpora,

Marad a végtelen gyöngyház bíbora.
Létünk, mint nyári rőtarany, megfakul,
Szikrát csíhol csak, s a csúcsról mélybe hull.

41. SZONETT A NAP GYERMEKÉHEZ

Sötétlő egekből szürkén csobogó
Jeges hóenyészet, kihűlt hófolyó,
S te Tél, daróc kámzsás, kedvölő barát,
Jéghártyás pocsolyák ragacsos sarát,

Csak ezt adod nekem, és semmi többet?
Szívemben jég ég, és jégpók kötözget
Sűrű jégpókhálót, s jeges hópenész
Bimbózik, minden zugában hó enyész!

Tél, te szolgája hófödte északnak!
Éked száz jégkristály, nem gyémántkarát,
Add szépségedet örültnek, színvaknak.

Én a fényt imádom, az energiát,
Aranyló csillagunk napszülött fiát,
Ki egekbe tör, mint magas Ararát.

42. SZONETT VÁGY A JÖVŐ ÉVSZÁZAD UTÁN

Szeretném látni a jövő évszázadot,
Felhőket karcoló magas palotákat,
De nem egy félhalott betonsivatagot,
Szeretnék még látni dús, zöldellő fákat.

Kincset, rengeteget, melyet Isten adott,
Magasban ívelő önmozgó járdákat,
Sétáló légtaxit, kincses kirakatot,
Karórán vidifont, s száz tündöklő házat.

Fenn és lenn a város mívelt formán rakott,
Mindenütt gazdagság, fejlődés, pompázat,
Óh, de fák nélkül a beton s üveg halott.

Lesz-e mi mosolyra vonja keser szádat?
Lesz, aki öntözi a csírázó magot?
Vajon milyen lesz a jövő évszázad?

43. SZONETT VÁGY A JÖVŐ ÉVEZRED UTÁN

Száraz farönkök között fekszem napozva,
Égről a Nap sárarany fényesőt szítál,
Fekszem mozdulatlan, lelkemben orozva
Acsarg az ősz idő, e hatalmas király.

Őszült idő rabja lennék én, kis szolga,
Ki mérhetetlen hatalmából csipeget?
Percekből épített életét ápolva
Nem tudja, mily tenger kéklík a hegy megett?

Dísz lennék, mit bárhol leszakít magának?
Tán igen, de lelkemből szilaj ár árad,
Ne hordjam palástját a dölyfölő Mának!

Legyek a Jövőnek szerelmes gyermeke,
Ahol még nem szántott pusztító ész-eke,
Honom az úr legyen, s lakom e földteke!

44. SZONETT HOLDJÁRÓBAN

Holdi tenger porló, sívó sivataga,
Óceányi homok, pora omló, laza,
Rajta át hajóval siklasz, úszhatsz haza,
Sík e tenger pusztá, a pusztítás maga.

Holdjáró hajónk a víg száguldás ura,
Siklik a homokon, port dobál az égre,
Arany por hull alá az égből a stégre,
Éj égből arany hó a varázskapura.

Billen hajónk, fordul, kerülve a szikla,
Éles kráterhegyek ölében ezüst vár,
Lakógömbök sora zöld földfényben ragyog.

Ablakom világít, kicsi arany szikra,
Hajónk kiköt, látom, környékünk mily kopár,
Mégis szívem örül, újra otthon vagyok.

45. SZONETT NAPVITORLÁSOK

Száguldanak a napvitorlások,
Hajtja őket a Napból jövő fény,
Úrbéli aranyos villanások,
Mindőjük egy-egy égi tünemény.

Három kilométer a vitorla,
Mikronnyi vékony színarany lemez,
Könnyű műanyag s üveg a gondola,
Benne a hajós a Nappal szemez.

Suhan a vitorlás, célja a Hold,
Ezüst pettyek a fekete űrben,
Hajósok nevét ajkadon sorold.

Igazi sport ez, milliók nézik,
Lepkék úsznak fenn egy csodás kűrben,
Holdlakók szemét, lásd, megigézik.

46. SZONETT HETEVÉNY

Égi csoda, hét fény, hét csillag, Hetevény,
Hét Háza a Fénynek, éjünk tündöklőse,
Tejszínhab cukorral, fényt habzó televény,
Fényes hét csillag, csillagköd hét küllőse.

Tejfehér köd és csillagok, a Fiastyúk,
Égi űrben úsznak a szárnyas Plejádok,
Magasan szárnyaló, úszó fehér hattyúk,
Tündöklő szépségű gyönyörű leányok.

Porcukor halmazban szikrázó gyémántok,
Tündökletes szépség, soha meg nem szűnik,
Hatalmas csillagok, fehér elefántok.

Fényhajójuk úszik lassan imbolyogva,
Elszállnak hirtelen, mikor az éj tűnik,
Így van ez az idők kezdetétől fogva.

47. SZONETT TÖRVÉNY

Isteni törvény, Tor hatalmas fénye,
Tör-Fény, tört idők, múlt idők erénye,
Tor Fények Tára, Napországi Tóra,
Emlékezz a nagy bölcsesség tudóra!

Nagy Mózes urunk, Ifjú-Ház, a magyar,
Könyvelvet készít, vésője kőbe mar,
Mosz-E urunk, tudós, ő a Nap mása,
Ra-Moszék sarja, pap a hivatása.

Isteni vezére jó magyaroknak,
Kőnévtárban már a Tízparancsolat,
Történelmünk ragyog, szép históriánk.

Mutass törvényt szegény botorkálóknak,
Törvényünkről vedd el, Gonosz, mancsodat,
Hős Tóriánk fénye ragyogj, égi láng!

48. SZONETT KEDVESKEDÉS I.

Légy kicsi fecske a villanydrót huzalon,
Cserke csicsörgéssel melegítsd a napot
Hűvös hajnali reggeleken, s tova szállj,
Amikor jön az ősz, meg a jég, hidegen.

Légy dús pázsitok orchideája, midőn
Újra tavasz jó, s zöldbe borítja a fát,
Minden zöld odacsődül ahol te leszel,
Zöld bársony fényű, borongós bíború lány!

Légy az Ünő, a csodált égi királynő,
Hívó isteni lény, a világ csillaga,
Kozmoszi társ, aki küldött, ősi erény!

Légy a tavasz szent istennője, fehér nő,
Szűzi lepelben áldd meg a föld erejét,
Kozmoszi úrnőt, engedd, látni tebenned!

49. SZONETT
KEDVESKEDÉS II.

Oly gyönyörű a hajad, mint ott fenn a világűr,
Rajta a szikrázó pici fények a csillagok,
És a ruhád vonalában a mesteri ívek,
Mint a Halál birodalma, annyira végzetes.

Kék szembogaradban az élet fénye világít,
Szikrázó sugarától fénylik az írisz,
Éle, ha villan, akár tán átfúrja a lelkem,
Lángja a nap fényét képes ezüstbe takarni.

Hejh, nézz te reám epekedve, isteni delnő,
Fénylő villámod te szemed ne röpítse belém,
Hisz a nagy Gilgámes utóda áll teelőtted.

Kedves, vess rám őzike, lágy sugarú pillantást,
Ints az ezüst kezeiddel hívó mozdulatot,
S vond szép mosolyodra vidáman az isteni szád!

50. SZONETT
CSÍKSOMLYÓ

Csík a Szik, az arany, mint tojás szike,
Szikel Aranyország, lásd, a Szikta is,
Csík a Tigeris úr, nevén érzik-e?
Szik El Tigrisország, védő, nagy pais.

Somlyó sólyom bizony, Szolimok éke,
Sólymosok zászlaján szent Turul madár,
Sólyom másként Sálom, neve a béke,
Sólyom a Napisten, övé a határ.

Sólyom a Szentlélek, nagy Líl jelképe,
Szent égi hármasság ősi egyike,
Hol a Nap szárnyal, mind az ő vidéke.

Csík-Solymán a székely egek ura előtt
Térdre borul hajnal, zeng az ős ige,
Fenn sólyom suhan át, jelzi szép Kelőt!

51. SZONETT ERIDU

Leszállt a hatalom, leszállt a királyság,
Égi magasságból a földre alászállt,
Eriduba szállott, Eridj városába,
Udu nép várába, Nap palotájába.

Udu forró napja tüzel le a földre,
Aranyló sugarat ont le mindörökre,
Eridu Erős Nap, Magor oroszlánja,
Dicső magyar ember déli hős titánja.

Székkurat emeltek középre eleink,
Nagy Ten, hol pihenhet, mikor, kedve szerint,
Övezték magasló fallal falujukat,

Száz fényes tenplomban imádták urukat,
Tenger kikötőjén állott számos gálya,
Eridu a magor egyik őshazája!

52. SZONETT BADTABIRA

Leszállt a királyság, leszállt az égből,
Eriduból szállott Bad Tabirára,
Isten hatalma kék ég közepéből,
Leszállt a Borok Nunája partjára.

El-Obejd buckája alatt már Szibar,
Tüzes, forró fény hull, romló az ebéd,
Nem zeng már itt szumer ősi harci dal,
Nem veti Szum úrra már a Nap hevét.

Bad Tabira halott, szabírok Dabja,
Én, a Mén, a Ló-Úr, - Én Mén Lú An-Na,
Én, Mennyei Gál Úr, - Én Mén Gál An-Na,

Sírjukban feküsznek, arany királyok,
Dumusid pásztor szemén időhályog,
Tabír alatt, de él Magúr, a Napja!

53. SZONETT
UNUG

Unug szent városa ungárok hazája,
Isteni Gilgames falait építé,
Unugártól hemzseg Bor folyó lapálya,
Szorgos szumer kezük kapuit készíté.

Héroszi Hórusz ő, Dumuzid, a pásztor,
Nagy ősapja vala, nagy hős Lugál-Banda,
Nem számít, hajléka palota, vagy sátor,
Utóda Etana, s Adapa, nem sanda.

Unug a közösség, nevük később Uruk,
Erek is e város, mai nyelven Örök,
Úr-Mag nagy királya volt mindig az uruk!

Ám az idő küllő állandóan pörög,
Uruk örök helyén, leomlott várában,
Csak a múlt kavarg, ritkuló párában.

54. SZONETT
SURUPPAK

Özönvíz előtti idők városa,
Sziruppal töltött folyóágyak mellett,
Szumerok, ló urak, öklelő kosa,
Nyájad juha nem kost, egeret ellett.

Utódaid, látod, lezüllött korcsok,
Idegen ősbatak tapodják fejük,
Vodkát vedelnek, szürcsölik a borscsot,
Korcsa lett a testük, korcs a szellemük.

Utódok szokását gyakran majmolják,
Pa urak isteni ága nem ragyog,
Zabálják, mint kutyák, mások ételét,

Mit hazudnak nekik, bambán gajdolják,
Zavart agyú népség zavartan gagyog,
Tudó király mentsd meg néped életét!

55. SZONETT
NIPPUR

Níp Purja, a nép aranyló víg ura,
Nép az úr e helyt, Pór az úr, dicső ház,
Nibru neved nekem bizony nem fura,
Párduc Nap vagy, aki egünkön pompáz.

Mezőpotám ország síkján állottál,
Mező két víz ország legközepében,
Dicső eleinknek városa voltál,
Istenek laktak tenplom hűvösében.

Enlil főistennek, Lél Ék istennek,
É-Kur a temploma, Hegy Ura, Ék Ház,
Mit serény néped Lehelnek épített,

Gimil-Ninurtán itt bíz végig vernek,
Ő pedig csóstitül háromszor megfizet,
Lásd, az utód dicső sorsodon méláz.

56. SZONETT
LAGASH

Dicső város, dísze Don Tu hazának,
Magas Én-Inmár és nagy falú Girszu,
Földeden fényes, nagy istenek járnak,
Ba'U Dag, a Boldog, Enlil, s Nin-Girszu.

Lagash, te ős Lakásh, többi lakosod
Tán Szapárta, s Lake-Dajmón fia lett,
Lakónia ura harcias kosod,
Kit a Sors Tájhetosz tájára vetett?

Nagy Úr-Nansze, várost szépítő király,
S É-Anna-Dú, Ég-Ház-Napja, te Átum,
S te, Én-Teména, a temén vezére,

Vagy Én-Mét-Ana, Mag-Ár-Úr, égi táj,
S Én-Gil-Sza-fi, Kagán, lásd, jön a fátum,
Sorsod felszállni a hírnév egére.

57. SZONETT SZIPPAR

Ős Ház ez a város, sok-sok szíp házzal,
Szíp Isten háztája ten-plommal, százzal,
Szabírok, szapírok ősi telepe,
Isteni Pa-Udum tündér szeglete.

Szapárok, szavárdok, szubardok vára,
Ősi bölcsességnek, tudásnak tára,
Mágusok, mag ősök fényes őrhelye,
En-Mén Dúr An-Na úr, király a feje.

Pár a kettő, a Ház, ő a Par-Aó,
Innen származik a dicső Fár-Aó.
Per-Aa „magas ház, magúrból ered,

Arra nem húzódott ős élettered,
Szippar mágusai Jézust tanítják,
Mindörökké hálás nékik a világ.

58. SZONETT KIS

Hatalmas nagy város, királyi erőd,
Egész földre terjed isteni erőd,
Özönvizek után, ki a legnagyobb,
Ki az egész földet dicsőn uralod!

Ga-Úr alapított, ő a fő urad,
Gula-Níd-Aba úr jövőt néz, kutat,
Galibum Galibás, napos fő, napúr,
Kalumum kedvence a kékes lazúr.

Atabba Aba Aty, Árpium Árpim,
Etana, a pásztor, hej, nem akárkim.
Kis, a kies város, ura a tájnak,

Urai nem látnak semmit akadálnak,
En-Men-Berek őse nagy Agga apja,
Agga a kisi nép díszes kalapja.

59. SZONETT
URU SOLYMA

Uru Solyma volt eredeti őse neve,
Ötven évszázada állnak már falai,
Ima száll az Úrhoz, napimádók heve,
Papjai ajkáról szállanak dalai.

Szállanak a Sólyom, Szentlélek igéi,
Végtelenbe száll fel sólymunk, fehér Sálem,
Szálló Sol madara, szent neve is égi,
Sólymunk fészke nevét mondd ki, Jeruzsálem.

Ur Solyma magyar vár, Isten szent sziklája,
Kastélya Istennek szép pihenő helye,
Turul madár Isten Szentlélek madara,

Ízráél Izzó Rá, népünk ősi tája,
Turul a sólymoknak, galamboknak feje,
Urusolyma, íme, Istennek udvara.

60. SZONETT
UR

Ősi Ur város! Mező Potám ország
Zöld rónájának tündöklő gyöngyszeme!
Falad közt keresni élet botorság,
Nem zeng itt már lyra és hárfa zene!

Elhagytak lakóid, távozott Ábrám,
Taré, a Táj Réje, apja honn maradt,
Arcunk fényes nap, ezt jelenti ábrám,
Nap apánk, az Ábra, lásd, tovább haladt.

Lugál, Ló Fő király, mondd el, merre jársz,
Követed a Napot, az égi gímet?
Szangu, Úr istene, mondd csak, mire vársz?

Csillagállást figyelsz, játszod a hímet?
Csangú családoknál Ur népét leled,
Szemere törzsnél nemzeted észleled!

61. SZONETT
TELLO

Ősi ungár város, Dél nagy gyémántja!
Vakbuzgó történész, szemed nem bántja?
Tello magyarul van, Telló Nap neve,
Tüzet gyújt szívembe máig tűz heve.

Tellő, mint a Tele, déli ég Dele,
Tél az északi rész ellentétele.
Görög is megkapta, deil alakban,
Délosz, Delfi, Delfin, dél van a magban.

Tello Lagás magja, Tell domb, hegy, tető,
Törökben, arabban észbe égető.
Vitéz bajnokunk ő, nagy Toldi Miklós,

Dicső szabadsághős, uri Tell Vilmos.
Tello a Nap, Tell úr, Tel, Teljes, Tellő,
Unug Ár népének örökké kellő.

62. SZONETT
ARATTA

Fényes, gazdag város, ősi nagy Aratta,
Hol ősünk a mezőt százszor is aratta,
Kikelet telepe, aranyos Ár Atya,
Népednek emelte tündöklő Rá Atya.

Ara Ata isten aratás istene,
Niszai mezőkön élt népünknek fele,
Ara Ata a Nap, jó Arany Atyácska,
Arany búzából lett aranyos kalácska.

Ararát Hegyatya, aranynapos főcske,
Akin ezüst szikráz, hó hull rá, s esőcske,
Boldog-Szán országnak türkize, aranya,

Garmadával kincse, bő és gazdag tanya.
Lú Gál Banda kérte, hidd el, meg is kapta,
Fényes ősvárosunk, megvagy ám Aratta!

63. SZONETT BORSZIPPA

Ősi szumir város, neved színmagyar,
Néped dolgos fajta, hegységi szabar,
Bor folyó síkságán néped, ki fárad,
Istennek állított toronyló várad.

Bor Szép Fa, nevednek ez jelentése,
Titkos és nagyszerű ősi szépsége,
Borvíz neked mára semmit sem jelent,
Szíp ősi, isteni, mint szépapa, szent!

Uraltad a mezőt, dicső Borszippa,
Messze tőled társad, köváros Lippa,
Bura Nuna partján tündéri úrszág.

Itt uralkodott isteni Nin-Húrszág,
Kent királyok sora várad uralta,
Mit tegyen a szent nép, Isten sugallta.

64. SZONETT LARAK

Harmadik ősváros, dicső, nagy Larak,
Hová tűntek már a telt, forró nyarak?
Hová lett sereged, rengeteg házad,
Tova tűnt korodtól negyvenöt század.

Ám a dicsőséged ma is fenn ragyog,
Örökkön örökké világít napod,
Te a rakott hely vagy, a hely szép fénye,
Rakott helyen a La, magyar nyelv ténye.

Neved értelmét a La helyre rakja,
Ősnyelvtől a neved minden darabja,
La hely napjai, La föld arany rái,

Házi kisistenek égi csudái,
En-Sib-Zi nagyurad jól megépített,
Szép, Szepezd és Sepsi építi hited.

65. SZONETT
KOPONYÁNYI MONYÓK

Ejh, te ici-pici, koponyányi ember,
Alvilági bajnok, bajszos és szakállas,
Kalpagod karimás, szakállad földet ver,
Nagy bunyózó vagy te, erős, szőrös, vállas.

Nem állít meg téged hegy-völgy, folyó, tenger,
Hősöknek hasáról kedveled a kását,
Tiéd is Evilág, napfürdette henger,
Nem találni rajta törpeséged mását.

Mikor egy héroszra ráborul a szender,
Lehet május, akár szeptember, november,
Erdőből előbújsz, koponyányi ember.

Kell egy adok-kapok, nálad ez a tender,
Bár nem vagy rossz fiú, sem barbár, sem berber,
Viszont a szakállad olyan, mint a kender.

66. SZONETT
KES

Dicső unug város, Szumer lankáin,
Tönkre tett a belharc, Ábel és Káin,
Kesz törzsünk őshona, dicső falaid
Fölött a sívó szél ág-bogot hajít.

Kaszi törzsünk népe messze vándorolt,
Útjuk mutatója fénylő Nap, s a Hold,
Szent kezük a népük sorsát készíti,
Mindennapjaikat csínnal díszíti.

Mondják, Kesh törzsünkről, keszeg volt neve,
Híg agynak, mint tudod, híg lesz a leve,
An-Khíses szent Torja keszi vezére,

Házassági szert tett Aphroditére,
Mennyei Khíses úr, istennő férje,
Néped végtelen égi áldás érje!

67. SZONETT
OLYMPUS MONS

Óriási gigász, eget verő titán,
Föfögő nagy vulkán, égre meredő,
Jövők hajómon, mely acél és titán,
Vizsgálat alatt a sok lávaredő.

Függélyes sziklafal meredek lábad,
Kapaszkodni ott lehetetlen dolog,
Sok merész hegymászó, ha lát, elsápad,
Csendesen, szótlanul odébb oldalog.

Legyezőszerűen terül szét lávád,
Ezer a szakadék és szűk hegyszoros,
Hajnalhasadtával szétfoszlik párád,

Elöttem tündököl ezer vízesés,
Fel, a kalderához, az út gyöngyporos,
Nincs még egy titánhegy, amely ily mesés.

68. SZONETT
ALPESI SZAKADÉK

Magasló hegyormok döfködnek feketén,
Tüskés hegygerincek, éles sziklabércek,
Alpesi heglánc az innenső holdtekén,
Égbe nyúló csúcsok, fekete lúdvércek.

Mily iszonyú erő szakította ketté
Ezüstön bíborló, sorjázó hegláncod?
Melyik isten tette, hajh, számkivetetté
Holdkő csúcsaidon játszó árnyéktáncod?

Rengő, ringó árnyak örült kartáncára
Isteni tenyér él sújtott le haraggal?
Holdbéli Alpoknak sebet az arcára

Ily iszonyú vágást, vajon ki tehette?
Vagy csak egy meteor sújtott le itt garra,
Alpok szakadékát az vágta, vetette?

69. SZONETT
OBERONI SZÉLSZIRÉNEK

Oberoni szélszirének,
Szarvas szelek, szúró rének,
Szirénei Oberonnak,
Ködországnak, ködvadonnak.

Jeges ködök széltölcsére
Oberonnak szélsziréne,
Torlaszt torló tornádója
Szélszirének kézfogója.

Páratölcsér pörgő, forgó,
Fekete szél bús komorló,
Szélördögök táncos hona,

Szélpaloták hús balkona,
Forgószelek táncos száza
Oberonnak légi háza.

70. SZONETT
MÉN RÓT

Mén Rót, te mennyei rőt uraság,
Vörös Oroszlán, izzó Nap, a Pán,
Népünk fénye, az égi igazság,
Te dúsgazdag nábob, te égi Bán.

Kilenc Vitéz, Vezér, vörös Rózsa,
Tündöklő kék ég tüzes virágja,
Dús magvú kalász, ég Árdilusa,
Mag Úr, te Ten lángos oroszlánja.

Kaszás, Nimród, nép kedves atyja,
Gilgames, Enkidu, nagy Vadász,
Nim Rúd, Oroszlán Rúd, mennyek hőse,

Magor úr, ki az életet adja,
Orion, Hunor, Hunter, Óriás,
Mag urak dicső, isteni őse!

71. SZONETT MAGOR

Tűzküllős kerekű, lángoló maghor,
Arany, fehér, bíbor koronás Magor,
Te Nap-Király-Isten, mag urak fénye,
Égi igéző, megyerek reménye.

Makhor, Ur-Mag, Mahur, lángos oroszlán,
Nyári napfordulón tűzszemű titán,
Égen át vágtatsz tündöklő lovadon,
Amíg pihensz, kihűl, hideg a föld-vadon.

Magor, menyei Mag, ura az égnek,
Ura a tájnak, hol táborok égnek,
Te Fény, Rész, Napisten, tekints népedre,

Kinek hallása mára gyenge, ferde,
Tekints a magyarra, Te En-fiadra,
Szegény hajsolt, űzött, pusztuló vadra!

72. SZONETT HUNOR

Ég Ura, Égi Ügy, víg Unug ura,
Unug Árja, hungár arany hadura,
Hunok fényes apja, tüzes hadisten,
Igazságodra nagy szükség van itten.

Lezüllött erkölcs pusztulásunk oka,
Nem ismer már téged a sok unoka,
Elfelejté nyelvét, huncut lett a hon,
Moslékon él, és nem jó búzamagon.

Megunta nevét, undok módon hörög,
Még a dzsungár is már barbár, vad török,
Unja az Óshazát, hun élte napját,

Hun fellelhetné égi Édesapját,
Hunor, hatalmas úr, tégy igazságot:
A sok zülléstől mentsd meg a világot!

73. SZONETT SZÉP ENÉ

Csudás istennőnk, isteni őszanya,,
Te, az En, mindőnk lényege és őse,
Segíts mirajtunk, támad a vad banya,
Védd meg népedet, Isten ismerőse!

Te vagy Ünő, csillagos égboltunk,
Nappal Égő Egünk, a Csuda Szarvas,
Tán elhagytál minket, csillag égboltunk,
Vagy a banya lett ennyire hatalmas?

Te vagy az Égi Ív, Éva őszasszony,
Min Rúd, Mennyei Rúd, hű felesége,
A sok munka téged el ne fárasszon,

Enéh, s Enikő, tündér édesanya,
Hunor s Magor anyja, kék egünk éke,
Napsugár asszony, égszín ég aranya.

74. SZONETT EMESE

Meséink asszonya, Ten felesége,
Meseországnak fényes királynője,
Legfőbb istenasszony, Ég ékessége,
Csuda-Szarvas-nép ragyogó delnője.

Te, az aranyló nyár, bőség, gazdagság,
Is-Ten, aki Tész, a teremtés ura,
Emes a családé, ő az Anyaság,
Ten a „tenni” szavunk, a nép hadura.

Emese háza maga a rőt Nap,
Nyáron ő a király, a nyár istene,
Aranyszín köntösben az Emese-pap.

Késői leányid a sok Emese,
A Te életed a nép története,
Nagy Ősanya vagy te, Ten szép hitvese.

75. SZONETT
TÜNDÉR SZÉP ILONA

Aranyszőke hajad villan az égen,
Mint éjszín éjszaka arany Tejútja,
Égszín igéződ ég tűzgyémántképpen,
Tündöklő szemed a szerelem kútja.

Gyönyörű arcodon bíborpír parázs,
Tulipiros ajkad izzó rózsavér,
Hangod selyme vonzó, bűbájló varázs,
Fogad csillogása szép ezüst telér.

Vagy az Élő Anya, bőrod gyöngyházfény,
Apád tündérkirály, honod Szapárta,
Ha nem vagy velünk, a világ oly kongó,

Üres, kihalt, hideg, ködben borongó,
Szépség istennője: koronád párta,
Te hitvesi hűség, csudás tünemény.

76. SZONETT
ANA

Magorok ősanyja, dicsőség néked,
Hatalmas istennő, Tejút az éked,
Te Teljesség Útja, a nagy Gál Axis,
Szoknyád hosszan omló, redős és maxis.

Te büszke nagy anya, unug istennő,
Ragyogó, tündöklő, fényszóró delnő,
Égi nagy felsőbbség, arany fényesség,
Isteni világban női ékesség.

Mén-Rót hív asszonya, nagy égi anya,
Napfény és csillagfény sárga aranya,
Égből a fejünkre szent áldást öntő,

Minden reggel újra reánk köszöntő,
Minket megcsókoló, Ana, az édes,
Úrból alászálló, fényes fenséges.

77. SZONETT

É

Ó, nagy É, magas tündéri épület,
É utak vezetnek ezüst ajtódhoz,
Égfehérbe vesző kék nyílásodhoz,
Reád tekintve elfog a szédület.

Az Éh a Hé, a Gé lenn, az Ég a fenti,
A Hé a tűz, a Hél, a Kélő Napod,
Az Éh szent, tiszta, isteni állapot,
Gé a Föld, az Ég az Istent jelenti.

Az Ék a csillag, az Éj ezüst téte,
É utak É palotákhoz vezetnek,
Isteni tündék égi kastélyába,

Fel az égbe, az istenek honába,
Egünk a Nagy Ház, hol komolyan vesznek,
Az Éj az Ég csillagos ellentéte.

78. SZONETT

RÁ

Déli Napisten, sárarany ékesség,
Te, a Ra, a Rá, felrepülsz az égre,
Köszöntünk téged, üdv, erő, békesség,
Önts üde telt fényt erre a vidékre!

Hajnal, a Menny kapuján csolnakodon
Kihajózol az égi tengerekre,
Segíteni a lenti boldogokon,
Arany fényt ontasz a jó emberekre.

Vagy te az Ár is, az isteni Arány,
Az aranyló Kör, a tökéletesség,
Rád nézve látni, az ember mily parány,

Karod a sugárod, szárarany dárda,
Árassz arany fénnel, ó Rá, csak tessék,
Szikrázzon a millió fénypetárda.

79. SZONETT ISTEN

Mondád, legyen fény, és lőn világosság,
Nagy Ten, tenni csak Te tudsz, nagy teremő,
Imád téged a bús, magyar lakosság,
Minket a bajból állandón kimentő!

Vagy te az Ős, Is, Íz, meg az izzó Ész,
Minden tűz és fény, izzás alkotója,
Égi Egyetem vagy, az ősi Egész,
Minden égő csillag létrehozója.

Az Ég vagy te, Isten, Égház a házad,
Égházat épít néked szegény néped,
Viruljon, mint virág, a Te egyházad!

Szívünk felderül, fénykarod, ha tárod,
Aranyló napocska mintázza a képed,
Mindenek Tudója, fény a határod.

80. SZONETT A

Égi vizek áramolva tobzódnak,
Földi vizek sodrozódva sodródnak,
Az „A” Isten égi vize, a nagy Jó,
Lenn a földön összegyűlve Fő-Fo-Lyó.

Pa-Jó, Folyó, Sa-Jó, Si-Jó, Berek-Jó,
Rajtuk úszik hajló fából a hajó,
Magyar folyó messze táji Huang-ho,
Arra folyik a Fej-Folyó, a Vej-ho.

Ja, Aj, Jo, Jah vizet jelent, mint Aha,
Egyiptomi szent meg a víz, s az Aqua,
Latin Aqua, magyar Acsa, ugyanaz,

Joki finn Jó, Kis-Jón folyó, ha csurog,
Csurog folyó, benne krokó acsarog,
Egyik déli folyónkra se nincs panasz.

83. SZONETT IÓ-BÉLI KÉNVULKÁNOK

Ió-béli kénvulkánok,
Sárga hegyek, ördög kánok,
Poklok tűzét szerte szórók,
Világító ördög kórók.

Aranybarna kéntengerek,
Bíborvörös, olvadt hegyek,
Kénsárga szín süllyedékek,
Kénmocsárba vert hegyékek.

Kürtötökben ördög kúszik,
Lávaárban sátán úszik,
Kénes felhő omlik elő,

Belfegor jó, tizenkettő,
Belzebub ül kéntornyára,
Lucifernek kapujába.

84. SZONETT A CERESZI DISZNÓ DALA

Disznó vagyok, rőf, rőf, rőf,
Az én orrom három rőf,
Nagy fülem meg harminchat,
Szépnek tartom magamat.

Szép a Ceresz kisbolygó,
Hol a járás imbolygó,
Tiszta itt a levegő,
Piros fülem lebegő.

Ha akarok, röpdösök,
Nagy orrommal bökdösök,
Hegyeken át szökellek,

Pörköltnek én nem kellek,
Itt nincsenek emberek,
Vígan éldegélhetek.

85. SZONETT
A MIMASZ NAGYKRÁTERE

Mimasz, te kerek hold, képed gömbölyű,
Mit csipkézett volna száz kesely, s ölyű,
Űrbombák szülte száz, s ezernyi kráter,
Mért történt ez így? Tudj a herkópáter!

Mind között egy órjas, kőütötte seb,
Neve Herschel-kráter, többi mind kisebb,
Mélyén és magasán csobban az éter,
Csúcstól a mélyéig húsz kilométer.

Hegyet mászni itten minő élvezet,
Mászni fel a csúcsra erős vágy vezet,
Indulni a mélyből jó szkafterben,

Acél akarat támad az emberben.
Lankadatlan mászni, s végre fenn vagyok,
Messze, a távolban, gyémánt Nap ragyog.

86. SZONETT
EGÉSZ

Óh, hatalmas Egész, végtelen világ,
Galaktikus spirál, izzó fényű ág,
Egyetemes Ég-Ész, fénye az Égnek,
Hol az Égistenben csillagok égnek.

Hatalmas Égiszünk, Egünk szép Isze,
Fénylő világodban népünk még hisz-e?
Vagy már elhagyott, nem tudja, mi a fény,
Terjed agyában a Setét Kelevény?

Isz, meg Ész fényesség, világos tudat,
Ég az Egy, istenség, ősi istenünk,
Ész világánál, ki jó utat mutat.

Íz a Tűz, az izzás, fénye éltető,
Tündöklő Ar-An, midig maradj velünk,
Isten akaratja fényben érthető.

87. SZONETT RÉSZ

Hatalmas Ré isten, lángoló Napunk,
Naprendszer központja, égő csillaga,
Belőled árad az élő fény hada,
Fénykezeddel áldó, látod, jól vagyunk.

Te vagy a Része a nagy Teljességnek,
Résen süt a fényed kék felhők között,
Réted sok virága fénnel öntözött,
Tej-Utadon arany csillagok égnék.

Réce, Rece, Red, Réz, Ruca, Rice, Ráz,
Rác és Réc, Rusz és Rác értünk magyaráz,
Főréz és Partium, Róza, Rózsa, Rót,

Mind a Ré istenünk, menyei Min-Rót,
Egész a Mindenség, Rész a szép Napunk,
Ebben a tudásban megmaradhatunk.

88. SZONETT ISTÁR

Izzás Tára, nagy Ész Tára, szép Isztár,
Íz az Izzó, Ész a fényes Napvilág,
Istár Östár, Fénytár, Csillag és a Sztár,
Til-Mun delnő, fénysugárnő, Déli-Ág.

Te vagy minden Tárnak anyja, aki Tár,
Magtár, Könyvtár, Kaptár, Sztár, tároló,
Nagy ünnep az, mikor két kar, ha kitár,
Átölelsz, te setéséget zároló.

Fények anyja, ősi isten, csillagunk,
Aki ősi aranykorból ragyogó,
Tudhatod, hogy megfogyva bár, még vagyunk.

Árassz reánk simogató arany fényt,
Tündöklő sztár, isünk tára, csillogó,
Adj népednek, Ég Asszonya, kis reményt.

89. SZONETT
ÍZISZ

Íz, te Tűz, te Izzás, áldozati tűz,
Ísz, te Ész, te Éstu, virradó kelet,
Ki a napjainkból arany évet fűz,
Azt hiszem, nevedről, tényleg értelek.

Íz-Isz Tűz-Fény, Íz-Ész, izzó tűzparázs,
Mise alatt izzik vöröslő tüzed,
Árad pirtüzedből pír bíbor varázs,
Mikor a Nap nyugszik, s jó a szürkület.

Tűznek fénye vagy te, Napunk aranya,
Magyar izi izzás, Idből eredő,
Ízisz szép istennőnk, szép arany anya.

Csudálatos delnő, Napunk leánya,
Lágy, meleg paráznál elszenderedő,
Fotonok mértéke, arany aránya.

90. SZONETT
VILLÓ

Csendes az éj, jön a hajnali óra,,
Vár a világ egy érces kakasszóra,
Ám, amint figyelsz kutató, amint illő,
Szép kerek erdőből most jön a villó.

Fénypaszomány a ruháján, mi villan,
Eltűnik, feltűnik, újra elillan,
Erdei villó, fény fia, csillanó,
Erdei fák közöt fel-fel villanó.

Fényember, vagy erdei fénykő, csillám,
Úgy mozog, oly gyors léptű, mint a villám,
Mondd neki: Illa berek, s várd meg, mit szól?

Ha akar, előjön, teste elilló,
Fényből szőtt fénylény, mint csillámló csilló,
Válasza: Náda kerek, s ládd, eliszkol.

91. SZONETT ALULIM

Isteni Ember-Szarvas, titáni ős,
Minden királyság őse, ős eredős,
Vagy te a Mélu, Limu, égi kelős,
Nagy Lú, nagy Napa, hej, homlokod redős!

Mérges vagy tán ősi városod miatt?
Népedre neheztelsz, amely megriadt,
S mint a birka béget, reszketve remeg,
Bátrabbak nála már a kis egerek!

Eridu városod régóta halott,
Helyén rom, s rettentő sivatag van ott.
Népe Erdő-Elvén arannyal teli,

Tammúz Óba szobrát rég elföldeli,
Árdélyes királyfi kihozta népét,
Erdélybe tette át Alulim székét!

92. SZONETT EPERKE ÉS CSEPERKE

Eperke eperszín ruhájában sétál,
Cseperke egy csepp víz kék színét viseli,
Eperke szép haja a szél szerint szétáll,
Cseperke, ha esik, nagy örömét leli.

Eperke az epret díszáltalban hordozza,
Cseperke csipeget, csiperkét főz ritkán,
Eperke az epret Eperjesről hozza,
Ámulunk csiperke jó ízének titkán.

Gazdag ajándékot ad szép Földanyácska,
Kosarába gyűjti kéklő Áfonyácska,
Málnaszín ruhában kószálgat Málnahab,

Jó szívvel segíti társait Eperke,
Követi mindenben Eperkét Cseperke,
Mindőjükön színes, gömbölyded lánykalap.

93. SZONETT TÜNDÉR

Tünni tudó isteni lény, tünike,
Tünde leányt, ha látsz, mondd, eltűnik-e?
Fehér fény ruhája egy kis tünőke,
Meséjét figyeli hét kis ünőke.

Mint a reggel fényderűje, mint a dér,
Oly villogó, tünedező, s oly fehér,
Derűország fénylakója, szelleme,
Ez a szépség szép külleme s kelleme.

Királyaik nagy urak, mint nádorok,
Kormányzó fők, mint a gubernádorok.
Mind a férfi, mind a csodás tünde nő

Hűséges is, de igényes szerető.
Tündér papok járkák a tág réteket,
Tünde lánnyal esketnek meg tégedet.

94. SZONETT ELFIN

Erdőkben, hegyeken, mezőkön, réten,
Elfinek járkálnak fénylő ruhában,
Átragyognak ők az éji sötétben,
Nappal halvány árnyak a napsugárban.

Élő fények ők, embermérvű elfek,
Fennország lakói, tündéri fények,
Élőisten fénye, isteni elvek,
Zavart világunkban vezérlő tények.

Ám a sötét elfek föld alatt járnak,
Barlangok, üregek, rések lakói,
Nem örülnek ők az égő sugárnak.

Napra ritkán jönnek, kerülük a fényt,
Lent szemük izzó, a mély kutatói,
De azért tisztelik ők is az erényt!

95. SZONETT
CSILLA

Til Szumerban élet, csillag, fenti fény,
Tilmun ország mennyei ég csillaga,
Éji égbolt fényt árasztó pataka,
Éltet adó csillagporos telivény.

Tilla ősi csillagoknak lakhelye,
Tillág fényes csillagoknak négy ága,
Őseinknek világűri országa,
Léletteremtő, hőt lövellő műhelye.

Csilla leány csillagi lány, tündérke,
Végtelen űr észt tároló leánya,
Ragyogó a szépsége és bűbája.

Tilla, Milla, Csilla lányok tábora
Égi fények tündökletes zápora,
Kozmoszbéli őshazánk, az űr éke.

96. SZONETT
MÁRIA

Földünk Napja vagy szép, csuda Mária,
Imád Tégedet magyar Hungária,
Unug néped imád Téged, Napdelnő,
Még az apró kisbaba is, ha felnő.

Csodálatos Édesanyja Istennek,
Teli Napja a csöpp, dundi kisedednek,
Jó-Szíp isten felesége, úrnője,
Anna asszony kisleánya, nemtője.

Beth-Lehemben fogantatál és szültél,
Nazarethben menekülni készültél,
Ég-Pitomban bujdokolva éltetek,

Názáretbe rejtőzködve értetek,
Fényes hazád szumeri Szamária,
Magyaroknak védnöke vagy, Mária!

97. SZONETT
RÉKA

Réka Napka, Nap leánya, égi nő,
Ré napunknak hív utóda, szép ünő,
Nap lelkecske, Nap kapuja, tünde száj,
Parancsokat osztogató, ha muszáj.

Szép Aríka, ő, ki Ríka, rívócska,
Nap leánya, hercegasszony, sírócska,
Napra nézve arca csillan, szép Kréka,
Égi delnő, fényt tündöklő szép Réka.

Egyik Réka Atilla felesége,
Másik Réka Árpádház ősi éke,
Utódaik napkirályok fiai,

Leányaik bíbor rózsa szirmai,
Ari, mondta Atilla, szép Arikám,
Ari, mondta Árpád, édesem, Rékám!

98. SZONETT
ILDI

Ősi Eridunak enje, tünde lény,
Nagy hatalmú tünde asszony, égi fény,
Un istennő szép leánya, tünde nő,
Mérhetetlen bájvarázsló, bűv erő.

Kis pulidról alabástrom szép szobor
Hirdeti, a hercegleány búskomor,
Kiskutyád a síron is túl elkísér,
Hűsége a csillagok közt, vajh, mit ér?

Ildi úrnő Eridunak gyémántja,
Régi kornak Tejút-ívű égpántja,
Tar-mor-úrnak kisleánya, nem vitás,

Nincs ebben a tényben semmi ámitás,
Kutya népnek hercegnője, szép Anya,
Erdő Elvén háza nagy tündér tanya.

99. SZONETT

ÉVA

Égi Ív, te Éva, szép Ívek Asszonya,
Összes íved Év lesz, Ádámnak nagy köre,
Ádámod világít, s ha jó az alkonya,
Kihuny, s te Ív, mondd csak, a setét megtör-e?

Éves Évikénk vagy, Évódsz a Nappal is,
Égre ível neved, sétálsz Ádámoddal,
Vajh, egy borda egy ív, a téma nem hamis,
Te nagy férjed Ádám, nagy sugárkarokkal.

Íved Nap bordája, íven evez Ádám,
Fény hajója csillog mély ég kék vizében,
Este alámerül, a fellegek hátán,

Udum a Napisten, An Szétje lenn az úr,
Oly sötét van ott lenn, mint fekete ében,
Éva íve mentén hajnalra fénybe túr!

100. SZONETT

ÁDÁM

Ad, te Atya, ki Ád is, fények istene,
Atum, Adam, Atyám, ki égi útra jár,
Elragadna tőlünk az ősvad, ne, te ne!
Járjad égi útad, te küllős fénykirály.

Mit adsz, a fényt, adóba kér miniszterünk,
Rabló szolgálhaddal ő bőrre, csontra nyúz,
Futnánk rejt odúdba, de ma már nem merünk,
Hálóban szép lelkünk, s a háló visszahúz.

Mi vicc! Az „Ádám” persze, az is már magyar,
És nem érti nyelvét se szláv, se újlatin,
Se germán szó tudója, s villog az agyar!

Vicsorgva mond, nem értem, ez hogyan lehet,
Bár fényt gyújt enkezével hősi Naszr-ed-Din,
E fény kevés, s az égen hős Udunk nevet!

101. SZONETT NAP

Nap, te izzó, lángpillájú égi szem,
Pan, te mindent átölelsz, én úgy hiszem,
Nagy hatalmú égi úr, a fény ura,
Birtokod a fönti égi kék bura.

Gömbalakba rendeződött égi gáz,
Napkeletről napnyugatra átcikáz,
Égi kör, mely tűzben izzó gázgomoly,
Százzezernyi fénysugárú fénymosoly.

Száll feléd az égi téren száz ima,
Uralkodj az éjsetéten égi úr,
Isten igazlító szeme tündökölj!

Fényes orcád izzó arany, szép sima,
Fényben ég az égi tenger, kék, s azúr,
Gazra sújtó istenököl, lángpöröly!

102. SZONETT MERKUR

Merkur, neved ifjú kör, és kis merész,
Gyors a lábad, gyors futással tova mész,
Ifjú férfi, merész, kurosz, gyors kuruc,
Állandóan futni kell, mondd, hova futsz?

Kráterekkel telehintve felszíned,
Krátereid gyors futással, mért viszed?
Nagy Caloris tengeredben úr honol,
Száz csipkékű hegyeiden Nap bomol.

Kéklő egű isteneknek hírnöke,
Szárnyas lábú, talán hajt egy ösztöke?
Napod forró, éjed hideg, dermesztő,

Életedet megfagyasztó, elvesztő.
Merkur-lények élete nagyon nehéz,
Olyan rossz az éghajlat, megáll az ész!

103. SZONETT
VÉNUSZ

Vénusz, titok, fenn tündöklő fehér fény,
Fényes úszó, világító égi lény,
Istenasszony, ki ék, szépség istene,
Bő bájosság ránk ragyogó fényszeme.

Vénusz szépség, est, s a hajnal csillaga,
Ezüstösen csillámló fény laka,
Fiatalság, s asszonyi báj jelképe,
Fényt sugárzó istenasszony szépsége.

Vénusz bolygó Föld testvére, fény golyó,
Éjgünkről gyémánttűzzel ránk folyó,
Termékenység szimbóluma, védnöke,

Termésünknek, gyümölcsünknek támola,
Szerelmi tűz csodás istenasszonya,
Születendők szépségének mérnöke.

104. SZONETT
FÖLD

Nőiségnek, gazdagságnak világa,
Termékenység tündökletes virága,
Embereknek szülőanyja, matróna,
Csodálatos egünk szülte nagy róna.

Minden, mi van, tőled ered, szép Anya,
Növény, állat, ember imád, szép Mama,
Te vagy a Ta, te vagy a Ma, és a Ki,
Táplálónk és eltetők vagy, az, Aki.

Vized, földed mérhetetlen enlakunk,
Amennyit adsz, azzal bőven megvagyunk,
Étel és víz, gyümölcs és bor bőviben.

Szükséget mi nem szenvedünk miattad,
Részünkre a porciónkat kiadtad,
Kellesz nekünk ősi anyánk, ó, igen!

105. SZONETT
HOLD

Ezüstös fénytükör, égi ékesség,
Jöjj fel éjegyünkre, gyere, csak tessék!
Szálló ezüst tükör, gömbölyű bolygó,
Szárnyas fehér labda, fényben gomolygó.

Éjegyünk csodája, ezüstös fényű,
Ki szállsz csillagok közt, fehér erényű,
Haladás istene, család őrzője,
Imád a Föld minden férfია, nője.

Te a setétséget széjjel oszlatod,
Szét fekete árnyát szerte foszlatod,
Ezüst sugár karral minket cirógatsz,

Nő és férfi frigyét hatalmad védi,
Gyermekeink álmát fényed megvédi,
Őrzöd kis családunk, jóságra nógatsz.

106. SZONETT
MARS

Vörös, sívó tájak, gigászi kráterek,
Óriás vulkánok, pirosuló tág terek,
Őrjöngő viharok, széles portengerek,
Vörös tűzű bolygó, ki múltban szendereg.

Írdatlan szakadék, alján bő barlangok,
Kőfalról pattanó, száz színű visszhangok,
Sejtelmes csermelyek, fénylő vízfolyások,
Mellettük sorjáznak ős, titkos lakások.

Haldokló égsziget, lakóid kő alatt,
Vörös, mozgó dűne temeti házaid,
Városok falait, falvaid százait,

Haldoklik az élet, pislákol a lángja,
Élőid mezsgyéjét a fagyhalál szántja,
Fényes csermelyedben nem látsz, csak kőhalat.

107. SZONETT
JUPITER

Hatalmas csillag úr, fényes Jú-Pit-Er,
Téged itt lenn mintáz sok kicsiny pityer,
Amikor pityereg, pityet ereget,
Kicsiny csillagocskák öntik szemedet.

Főisten, csillagúr, a jóság ura,
Messzi szállsz, szállva jársz, honod a bura,
Föld buráján szállasz, égi héjakon,
Végtelenbe szárnyalsz, csillagos bakon.

Küllős szekerednek gyémánt kereke
Forog az éj útján, robogsz előre,
Csodálatos kocsid Isten remeke.

Fényes udvaroddal éj tájad járod,
Bolygók nagyura vagy, a fény őre,
Mögötted csillogón repül uszályod.

108. SZONETT
SZATURNUSZ

Tündökletes csillag, aki lassan jár,
Szabad szemmel látlak, felhős, gyűrűs folt,
Égi Úr, hatalmas, holt tájad kopár,
Mély éjszaka atyja, gyűrűd mindig volt?

Mily rettentő szelek rohannak vadul,
Égi tájaidon rengeteg vihar,
Mekkora égzengés, orkánod, ha dúl,
Ráncos lesz az orcád, vihar, ha kimar.

Kor Ura, időknek titkos istene,
Szat Úr, ki uralkodsz poklok tájain,
Végtelen mély űrnek csillogó szeme,

Fénytornyos idő úr, Szat Úr nagy fénye,
Uralkodsz az éji lányok bájain,
Fia vagy a Fénynek, fény nyereménye.

109. SZONETT
URANUSZ

Gyönyörű planéta, szikrázón zöldeskék,
Gomolygó felhődben uráni ölyvecskék,
Vitorlás légnyalak, pille forma fodrok,
Repülnek nesztelen, Urán légi bodrok.

Oldaladra dőlve szállsz a csillagtérben,
Zöldellő gömbdeden jársz a csillagszélben,
Széles, szép gyűrűdben ezüstlő jéghegyek,
Csillagporként úsznak benne a jéglegyek.

Irdatlan zöld felhők, hol fehér foszlányok,
Halványan fénylenek, alig derengenek,
Lassan mozgó méla, ezüst felhő lányok.

Hatalmas Égi Úr, Ur-An bolygó tája,
Titokzatos világ, hol szférák rengenek,
Ur An az istenek ősmagyar királya.

110. SZONETT
NEPTUNUSZ

Káprázatos világ, tündöklő égszínkék,
Vannak-e felhődben neptuni széncinkék,
Lebegő légcsigák, üvegszál darazsak,
Légi tűzmedúzák, izzó tűzparazsak?

Meleg óceánod teljesen kietlen,
Vagy bő az életben, hogy az hihetetlen?
Mily hatalmas titkok sejtelmes tárháza
Vagy Neptun? Nagy kincsed életeknek száza?

Négy szép gyűrű övez, égszínkék légköröd
Viharok tanyája, tomboló orkánok
Robognak előre, veszett hurrikánok!

Iszonyú erővel egedet széttöröd?
Nép Tünője bolygó, avagy a Tünő Nap?
Ha tárod titkaid, mit hoz ránk a holnap?

111. SZONETT
PLUTÓ

Távoli bolygó, messze keringve
Járod az utcád, éteri pályát,
Háttered mélyűr, messze tekintve,
Úzöd a távot, fényfi hazáját.

Aprócska bolygó, hegysebes arcú,
Felszíne dombos, lávamezőkkel,
Mély fekete táj, koromló kvarcú,
Rengeteg kráter, hold temetőkkel.

Piciri fényfolt. Oly nagy a titka!
Van-e mögötte távoli testvér,
Vagy milliárdnyi szikla kering ott?

Léggöre rejtély, mennyire ritka,
Meddig terjed a hígan üres tér,
Ahol az élet bölcsője ringott?

112. SZONETT
TITÁN

Sűrű, gomolygó, sárga felhő bolyhok
Mélán vonulnak nyugtalan egeden,
Tükrözött árnyak alanti jegeden,
Cafrangos, cirmos, ciradás légmolyhok.

Jéghideg tenger bodra feltarajló,
Hullámok között szerves kontinensek,
Viharos vagy lágy szél ordít vagy herseg,
Orkánod hangja dübörgésbe hajló.

Nitrogén égen villámok cikáznak,
Szerves földjeid mily étellel bírnak,
Titáni fáid mily esőben áznak?

Miféle lények mászkálnak a fákon,
Miként örvendnek a hajnali pírnak,
S hány lábbal futnak a titán pusztákon?

113. SZONETT
CERESZ

Pompás kisbolygó, kering, pörög, száguld,
Planéta-fiók, icuri-picuri,
Halvány fényecske, pirinyó, pinduri,
Hona az űrmély, tere mélyen tágult.

Gömbölyű forma, ritka légkörében
Szálló tölcsek, rejtélyes jelenség,
Szép, titkos kisbolygó, igazi fenség,
Fénye ezüstös, az űr körben ében.

Millió testvére kíséri egyre,
Fém meg közet bolygók, nagy sziklák, s gömbök,
Némelyik hasonlít a Gellért-hegyre.

Pisla fényük kihuny, ha itt a reggel,
Jéghegyek, kőszirtek, tömör fémtömbök,
Kacagva évődnek a tündérekkel.

114. SZONETT
OBERON

Titkok titkát rejtéd ritkás felhőd alatt!
Mit rejtesz előlünk szürke jégpleddel?
Orcádról titkaid, kérünk, gyorsan vedd el,
Pillantásunk elől vond el titok falad.

Hadd lássuk nagy ívű hómezős hegyeid,
Ezüstlő síkságok fehér lapályait,
Dimbes-dombos földség hullámzó tájait,
Jégkásával töltött téres tengereid.

Elefántcsontszínű lomha jégfarkasok
Miként lopakodnak a gyanútlan vadra,
S miként menekülnek ezüst jégzarvasok,

Sóból lett sórakok és jégvártyás halak
Miként másznak ki a jeges homokpadra,
Oberon, tünde úr, mondhatom, láttalak!

115. SZONETT
EURÓPA

Sima planéta, olyan, mint a tok,
Kívül a héja, mint tokos tojás,
Jégből kovácsolt tok viszonylatok,
Alant áralló, ömlő vízfolyás.

Irdatlan tenger, millió lénnel,
Fényt ontó halak, medúza rajok,
Langyos óceán, élet eszménnyel,
Úszó polipon lengő tarajok.

Tüskés ugorkák, lépő szivacsok,
Kékes moszatfák gúla levéllel,
Lebegő indák, tekergő kacsok.

Ezernyi féreg, mászkáló rákok,
Húsevő rémek, karjukon éllel,
S házban laknak az emberbarátok.

116. SZONETT
GANYMÉDESZ

Sebhelyes arcú óriási hold,
Sziklás hegyeid járhatatlanok,
Emberi léptek ott nem hallhatók,
Tág völgyeidben vad szél nem sikolt.

Sötét színű fagyott óceánod
Mélyen felszántva, de mi van alatt?
Milyen lényekről szól lent ott a lant,
Kiknek létét ember, tán kívánod?

Hatalmas ormok, kúpok, kráterek,
Ogrisz, Gilgamesh, Trósz, Tisz, Nut hegyek,
Holdunk orcáján fém ezüst erek,

Hegyes, köves tájak, sziklás dombok,
Széles kanyonok, felétek megyek,
Jön az ember, jönnek a holdkompok.

117. SZONETT
KALLISZTÓ

Két nagy gyűrűsáncod hült égre mered,
Magas hullámhegyek szúrnak felfelé,
Jégbe fagyva dermed téres tengered,
Így pörögsz előre, új napok elé.

Mennyi kráter tarkáz, mily fekete vagy,
Fehér foltok között sötét táj terül,
Forrásokból ömlik a fekete zagy,
Melyben bolygó lelked csendben szenderül.

Ász-Garád, s Walhalla nagy gyűrűsáncod,
Díszíti kráteres, gyönyörű arcod,
E két hegy arcodon köríves ráncod,

Körszerű gerincek sötét közete,
Emlékeztet, egyszer jól vívtad harcod,
Erről emlék a sánc kör gyűrűzete.

118. SZONETT
ENKELADUSZ

Jégdómok otthona, ki a fény fia,
Legfényesebb gömböc minden hold között,
Titkaid házának meg kell nyílnia,
Ki tündöklő arcú, s jégbe öltözött.

Barázdált gerincek sok tucatja fut,
Köztük sötét völgyek, mély szakadékok,
Titkaid tárházán nyiss nekünk kaput,
Hol vannak körterek és hasadékok?

Te hatalmas Enség, titáni nagy Kel,
Ragyogón fénylesz, bár parányi vagy,
Ősisteni Atyus, ki jeget lehel.

Néha feldübögnek mély vízvulkánok,
Vízjeget lövellve, hogy megáll az agy,
Forgolódnak alatt az ős titánok.

119. SZONETT
JAPETUSZ

Rendkívül különös, sőt, csodálatos,
Sötét és világos a két félteke,
Mélyvörös félgömbjén élők éltek-e?
Avagy halott világ, rossz, utálatos?

Ezüst féltekéjén tán fagyott a víz,
Az tündököl, csillog, mint ezüst mező?
Bordó oldala bár homályba vesző,
Fénye nő, havától jégmező, ha híz.

Gyűrű forma foltok, vörös kráterek,
Vörös az ezüstben, milyen gyönyörű,
Japhet apa, Ap-Hét, égi Jól Vető,

Ősi magyar tündér, minket éltető,
Távoli ég táján istenes körű,
Nem árthatnak néked úri árterek.

120. SZONETT
TITÁNIA

Tündérnő világa, igen titokzatos,
Felszíned kráteres, csontos sziklatérség,
Széles hegyháton viharzó szél tapos,
Csúcsokon csillámló, havas hófehérség.

Lapos medencékben sűrű, barna massa,
Rejtélyes mocsarak, gőzölgő, mély lápok,
E tájat, könyörgöm, utas ne válassza,
Átömlenek rajta barna, bő hullámok.

Hegyes kráterekben ezüst körsíkságok,
Éles sziklacsúcsok, szédítő meredély,
Bármennyire jó volt, itt rossz lesz a kedély.

Gigászi szakadék alján ritkaságok,
Búvópatak titkán rejtőző aranyérc,
Fenyegetőn őrzi sok hatalmas lidérc.

121. SZONETT
CHARON

Plútó entestvére, titokzatos táj,
Sötét ikerbolygó, halott, jéghideg,
Forogsz és keringesz, neked így muszáj,
Jégbe fagyva dermedsz, holt tájad rideg.

Fagyott mocsaradat moha borítja,
Jégmoha, hómoha, s tört jég szilánkja,
Magas hegyeidet páncél szorítja,
Itt csak pislákol a napocska lánkja.

Mennyi milliárd év telt el azóta,
Mikor kőből, sárból, lám, megszülettél,
Csillagporból jöttél, s bolygóvá lettél.

Mi célja létednek, miért a nóta?
Mondd, mért vagy ott, hol vagy, Sztüx csónakosa,
Lelkek szállítója, űrmély lakosa?

122. SZONETT
RHEA

Gömbölyű égitest kinn az űrvidéken,
Szaturnusz ölében megkötötten szálldos,
Napfény csillan rajta, szürkésen és kéken,
Mindig előre néz, nyugodt, nem ficánkos.

Vezető félgömbje csillogó és fényes,
Talán hó borítja, az csillog fehérén,
Követő félgömbje sötétes és kékes,
Sok ezernyi sávja rejtély eme téren.

Repedések mentén vízgőz tör előre,
Dérré fagyva csillog, s elillan a térbe,
Vízvulkán lövete nem lel levegőre.

Gyűrűs hegyek falán fehér lerakódás,
Milliónyi kráter hemzseg, egymást érve,
Szép holdunk orcája egymerő aggódás.

123. SZONETT
PHOEBE

Ó, Phoebe, szegényke, tán sosem voltál,
Mars és Jupiter közt nem száguldottál,
Tág űrben rohanva sosem lángoltál,
Nap körüli pályát sosem futottál.

Millió szilánkra szét sosem törtél,
Nem robbantál soha ezer darabra,
Téged sem gyötörtek, te sem gyötörtél,
Reád sosem raktak láncot, mint rabra.

Kitalált bolygócska, meg sem születél,
Sok százezer részed sosem állt egybe,
Vágtatva pályádon sosem ügettél.

De majd a jövőben bolygóvá lehetsz,
Tán megszülethetsz, részesülsz e kegybe,
A lét kosarából gyümölcsöt vehetsz.

124. SZONETT
KISBOLYGÓK

Pörögnek, forognak, perdülnek, dőlnek,
Fordulnak, lebegve mind száguldanak,
Imbolygón szállva űrlevükben főnek,
Előre peregve űrbe hulltanak.

Gyönyörű szép Ceresz gömbje ezüstös,
Pallasznak nyomában kettő hold repül,
Vesztának az arca homályos, füstös,
Szép Júnó hátára kis hold települ.

Előre pörög a Paciencia,
Métisz és a Thétisz, és a Fortuna,
Undina és Hébe, és Letícia.

Szállnak a kisbolygók, számuk millió,
Ám, ha egy véletlen Földre hullana,
Bizony, lenne akkor nagy ribillió!

125. SZONETT
IKREK

Magor, s Hunor égi egytestvérek,
Csillagporból támadt jó fivérek,
Fenn ők az ék urak, ékességek,
Csillogó csillagok, fényességek.

Ők a fényes Ikrek, fénytündérek,
Égbolton nagy csillag istenségek,
Kasz-Tor, mint Torló Ház, a Ház Tora,
Pol-Lux, mint Fölső-Lux, ég ostora.

Magor s Hunor a Szarvast kergetik,
Amíg világ, utol nem érhetik,
Szarvasunk az égbolt, pettyek laka,

Ezer égő gyertya, gyúlt szövétnek,
Éji égbolt millió csillaga,
Magor s Hunor fiai a fények.

126. SZONETT
ÖRÖK SZÉPSÉG

A gyors idő halkán, csendben tova száll,
Miközben legyezi magát, álnokul,
Ködös évekkel, és senki sem okul,
De majd a végén mindenkit lekaszál.

Napjaim kövéren, kerek formában
Sorjáznak csoszogva, mind egymás után,
Szürke arcú évek mennek oly sután,
Én is öregszem, helyben fordultában.

De, ha szép szemeddel felém tekintesz,
Megáll az idő, perce mozdulatlan,
Szoborrá dermed mind az idő katlan,

S e nagy dermedtségben célom egy lehet:
Látni szépséged, mit a múltra hintesz,
S örökkön örökké nézni tégedet.

127. SZONETT
ZÖLD SZEMED

Aranyzöld az egész burjánzó határ,
A tág árpaföldek, búza vetések,
Zöld hangokat dúdol szélben a madár,
Zöldek a felhők, és az ébredések.

Smaragdzöld a fűvön a harmat cseppje,
Zöld a nád, lomb, moszat, levél, a növény,
Zöld a tavasz minden egyes pettye,
Világoszöld lett a tóparti fűvény.

Fűzöld a föld, s zöld a születés maga,
Zöld a Galaxis, a szülés csillaga,
A zöld anyag is csak zöld tudatot szült,

Zöld ez a vers is, zölden így készült,
Zöld az én szemem is, zöldbe ígéztem,
Zöld szemed tükrös íriszére néztem.

128. SZONETT
A LEGKEDVESEBBHEZ

Oly rég nem láttam már szemed fényét,
Selymes hajad, kebled ívelését,
Bársony hangod vidám szárnyalását,
Rubin ajkad csendes mosolygását,

Márványos homlokod fehérségét,
Fésűs szemöldököd ív szépségét,
Nimfa alakod szobor tökélyét,
Mozgásodnak rugalmas fölénységét.

Én tudom, nincs festmény, mely szebb nálad,
Olyan szép sincs több, mint karcsú vállad!
Nincs művész, ki téged elképzeljen,

Rég nem láttalak, de képzetemben
Most is érzem élő szépségedet,
Mert szívembe zártam szép lényedet.

129. SZONETT
A KIS GALAGONYA LÁNYHOZ
ÍROTT SZONETT

Kristály tökélyű női szépség lettél,
Átváltoztál, mint szén a mélységekben,
Izzó kezdetek fényéből születted,
Gyémánttá váltál, s fürödsz a fényedben.

Kislányból nagylány, ki elérhetetlen,
Minden lépted csoda, és mozdulásod,
Hangod selymén a szót sosem kerestem,
Emberi időkben nem lesz elmúlásod.

Ha szerelmed égő tűz, s éltem ára
Vonzaná csak felém, nem fontolgatnám,
Mint nyűtt ruhát, az égő tűzbe dobnám.

Szép, fehér homlokod bársony falára
Puha csókot óvón, s enyhén lehelnék,
Ám, de eper szádra én csókot tennék!

130. SZONETT
A TÖKÉLTES KERESÉSE

Kerestelek már esőtől suhogós délutánban,
Mikor élő, zöld földeket öntözték az egek,
Tavaszban, fényben, napsugárban, fűben és fában,
Sodródó felhőkben tébolyultan kerestelek.

Kerestelek már csillagtól szikrázó éjeken,
Mikor nyár tündökölt az aranyló földek felett,
Madár fütyülésben, a szélben, s szelíd fényeken,
Nőszobrok kőarcán, mindig téged kerestelek.

De nem találtalak, mert meg nem találhattalak,
Hisz nem jó helyeken kutattott, keresett szemem.
Most már látom: téged formáz a Világegyetem.

Már tudom, mert a világ csak majdnem tökéletes,
Érted ví tusát az élet, mindenben méretes,
Áldás a szent természetnek, hogy megláthattalak.

131. SZONETT
KERÜL AZ ÁLOM

Kerül az álom, zaklatottan élek,
Szemedet látom, mely ködből tekint rám,
Szemedben láng ég, amitől nem félek,
Bár izzó tüze perzselő hőt hint rám.

Megtompult árnyak borulnak fejemre,
Sóhajtó vágyak uralják életem,
Vad hiúz szemek lebegnek szememre,
Égő vágyaimtól görcsbe áll két kezem.

Kerül az alvás, ég bennem az élet,
Lelkem lobogó láng, tüzesít, éget,
Bolondul szeret, rajongja a szépet.

Üldöz a vágyam, így feléd kell mennem,
Lélegzetedből életerőt vennem,
Révületemben lényed fénybe tennem.

132. SZONETT
SZIKRÁZÓ ÉJJEL

Te szikrázó szögektől díszlő sötét Éjjel,
Mondd, még sohasem láttad vonzó, szép alakját,
Mert ezüst csorba Holdad fénylő fénypatakját
Nem reá öntöd, heves, izzó szenvedéllyel?

Te arany lángtengerű, fényes, vidám nappal,
Felelj, hát csodás természet te sem ismered?
Hisz állandón látod, fényt ont aranyló szemed,
Mégsem díszíted őt minden fénysugaraddal?

Én, az Éjjel láttam, minden éknél szebb szeme,
Minden csillagfénynél csillogóbb arany haja,
Minden képzeletnél százszor szebb szép alkata.

Szól a Nappal: lágy zefírnél lágyabb a keze,
Derűs, égszín egemnél vidámabb mosolya,
Te vagy maga a tenger, nem épp kis pocsolya.

133. SZONETT
NEHÉZ REGGEL

Téglán téglá, beton oszlopokon vasszerkezetek,
Domború utak, rajtuk távolság-evő kerekék,
Pisla fények, melyek megcsillannak az ablakon,
Fenn szürke kupola, melyről tüdőbe hull a korom.

Sovány akácok, beteg ágakon elbódult rügyek,
Vaskoponyákból füstként szállnak a kicsinyes ügyek,
Az esti vén homály mindent beföd, s leple szétterül,
Világunkon egy kihűlt kódarab, a Hold fénye ül.

Feljő a Nap, sugárhálóval a szobákba merít,
Kifogja az álmot az éjből, és a földre hinti,
Rekedt óra csöng, s az új napszak őt gúnyosan inti.

Felkelünk, az agy kábult még, s az ágy szól, gyere vissza,
Utak, gyárok, padok hívnak, a fény mindent felderít,
S a csapzott város a hajnalt, még dühösen, felissza.

134. SZONETT
NEVED

Furcsa farkasként úz egyre neved,
Hangjával megmar, szavával csókol,
Jeges és forró, szeret s nem szeret,
Csúfol s cirókál, szidalmaz s bókol.

Könyörögtem hozzá, s térdre hulltam,
Megalázkodtam, hagyjon el önként,
Nélküle majdnem káoszba fúltam,
Visszajött lassan, órákörönként.

Éltet és megöl, bilincsként szorít,
Elenged, ha kell, s néha fojtogat,
Égvén, nedves bivalybőrrel borít,

Haldoklok, életvízzel ojtogat,
Üldöz s menekül, végül elérem,
Hisz neved a végzetem, s reményem.

135. SZONETT
KEDVESSÉGED

Millió éve vártam kedvességedet,
Mely úgy ölel át, mint íves ég a földet,
Látok tűzszemedben zegzugos jövőket,
Mi fém-pocsolyákon tükrözőn lépeget.

Hogy rohannék feléd, bogár hátú úton,
Mely bíbor sörényű pirkadatban vész el,
S ott a szfinx jelezte templom keresztúton
Sugárkoronásan, lángra gyújtón nézel.

Istár szolgálói kavargva sűrögnek,
Nincs ott helye búnak, közönynek, ürmnek,
Arany tányérokban hamisak a kéjek.

Téged, mint jelzőfényt, mint magot a burok,
S protont az elektron, borít, amit tudok,
Kedvességed, s táncos, fürge röptű fények.

136. SZONETT
FÉNYEK ISTENNŐJE

Koromló, sötét, mély éjszakában
Fénylő szemed gyújtott nékem lángot,
Kéklő szemed tüze lángoltában
Hevét ontja, és ezer villámot.

Ám nem hevítesz, csak világítasz,
Arcom árnyas fájó bánatomtól,
Jó tündérem, ki fénybe hasítasz,
Őrizd engem a Szét hatalomtól.

Ifjú lelkem fáradt, alig éltem,
Innom kell a szádból, melegedből,
Ez az Élet Csókja, mit reméltem,

Fények Istennője, engem szeretsz,
Adj heves fényedből, szép szemedből,
Árassz engem körül, ha rám nevetsz.

137. SZONETT
AZ ELSŐ HÓ

Kékesszürke felhők gyűltek össze fönn,
Eleredt csendben a halk hóözön,
Zuhant a fehér, hideg hömpölyeg,
Élet nagy fényét mégsem ölte meg.

Szomorúan álltak a hó verte fák,
Tova tűnt róluk levél és virág,
Karjukon fázós, mégis oly vidám
Madarak ültek, s nem hangzott sirám.

És esett a hó, a puha pelyhek
Törékenyek, mint a virágkelyhek,
Rájuk kell fűjni, s a kristályvázak

Elolvadnak, cseppé, vízzé válnak,
Az első hóban, ti jó emberek,
Mosolyogjatok, gyönyörködjetek.

138. SZONETT
BÚSULÓ LÓ

Csípős az ostor, az egykor izmos termet
Már roskadoz, s ha néha enryed, ott termett
A gazda, arca vörös, kegyetlen, s kajsza,
Feketén zsíros, tömött, hegyes a bajsza,

Mi vészjóslón mered fel, mint téli égen
A fénytől űzött üstökös, mi a vandál
Pusztítás hírnöke. A ló, ki nem régen
Volt még kis csikó, remeg, és rúg a szandál,

S visszarúgni nem lehet, mert sovány a törek,
Száraz széna, az étel elmarad. Kövek
Nyögnek, a kocsi sírva jár, s csikorg, már,

Éppen csak, hogy bírja. Tompa patkó csattog,
Az élet cseng benne. Tépő ostor pattog,
S a rossz, ócska úton egy búsuló ló jár.

139. SZONETT
AZ AGY

Koponyádon bévül dörömböl az agy,
Folyton munkálódik, nyugton ne maradj,
Parány impulzusok szerte rohannak,
Ide-oda futnak, oka van annak.

Piramis sejtekben fények születnek,
Az Ész maga a fény, apja a tettnek,
Itt képződnek sorban a szép mondatok,
Özönnel áradnak a gondolatok.

Az agy az ész ágya, ágakra váló,
Tekervények mentén mély a barázda,
Isten találmanya, ezért oly kiváló.

Használhatod agyad jóra vagy rosszra,
Szabadon lehetsz galád és garázda,
Az igazi Ész csapás a gonoszra.

140. SZONETT
AZ ERŐS PAPRIKÁHOZ

Micsoda nagy erő lakozik benned!
Bár izmod, az nincsen, az izom minek?
Te paprika, nem kell semmit se tenned,
Mégis dől a könnyűm, ezt ki érti meg?

Levesembe teszlek, lesz erős leves,
Micsoda finomság, nagyon szeretem,
Számban, te paprika, égésed heves,
Kigördül a könnyem, erőd nevetem.

Bármely férfit könnyen könnyre fakaszthatsz,
Ám mégis befalunk, legyőzünk téged,
Igaz, hogy erős vagy, erőt nem adhatsz,

Megmondom, nem tudom, miért kedvellek,
Csak hívj, vágyódással leszünk vendéged,
Ahhoz, hogy erős légy, bíz én is kellek.

141. SZONETT NOFRETÉTI

Gyönyörű királynő, nézem arcodat,
Csábmosoly a szép szád íves szegletén,
Vívod a múlással örök harcodat,
Időknek tengere mélyzöld keretén.

Tudom ám, ki vagy te, Napba Öltözött!
Bájú Anya lánya, csodás királylány,
Egyik szemed horpadt, könnyel öntözött,
Bal szemedben nincs fény, üres a márvány.

Napra tett az Isten, szép vagy, mint a Nap,
Napra-Téte névvel köztünk vagy ma is,
Napba mentél régen, mond az ősi pap.

Boldogasszony lánya, te gyönyörű nő,
Magyarok délnője, érvem nem hamis,
Uralkodj sokáig, tündérnek tűnő!

142. SZONETT TEJE

Teje királyasszony, ki a Tej Háza,
Homlokpántján csillog sárga topáza,
Mikor rá süt nagy Rá, csillan, szikráza,
Arcán lágyan terül fehér por máza.

Alabástrom bőre szépsége tára,
Barna, s dús lány haja nősege vára,
Ha az úton sétál, illan jó pára,
Még a Nap is leül egy nagy sziklára.

Arany barna szeme merengve néző,
Férfi veszedelme, mindent ígésző,
Értelem van benne, bármit intéző.

Tej-E, te Tej-Háza, csalit szép őze,
Vajh, a Tépő Idő nekünk mit főze?
Gondolatom nálad gyakran időze.

143. SZONETT
NEITH

Te vagy az ősvíz, amiből születünk,
Felcseperedtünk, és emberré lettünk,
Te vagy a Né is, istennő, szépséges,
Az ő Id vagy te, más nem lehetséges.

Ré és Szobek anyja, Szau védője,
Bő áradást hozó, víz istennője,
Fáraók védnöke, ki győzedelmes,
Jelvényed az íj, s nyíl, mely veszedelmes.

Harcistennő vagy te, Né, aki tombol,
Máskor álmot küldesz, alszunk pihenve,
S őrzöd álmunkat női hatalomból.

Szövést, fonást adtál, ruhát testünkre,
Hor mellé álltál, a gyűlésre menve,
Női fényt hoztál egész életünkre.

144. SZONETT
NUT

Nagy Tefnut leánya, tehén vagy az égen,
Szent tehén tej enje, nem szarvas tehene,
Szarvas nem legelget Nílus parti réten,
Ezért lett tehénő égbolt Nu istene.

Nut hasa csillagos, csillagszórú tehén,
Női alakjában lába áll keleten,
Nyugaton van keze, Föld nyugati felén,
Nagysága túl terjed minden ismereten.

Estére a Napot nyugaton bekapja,
Áthalad az éjen Nut csillagos testén,
Keleten reggelre újra visszaadja.

Minden lények anyja, az újjászületés,
Látod a Világfán, csillagfényes estén,
Ő a keletkezés, fényből jövő vetés.

145. SZONETT
NÉPH-THÚSZ

Nu anya kislánya, testvére Ízisznek,
Né-Bet-Hét istennő, Úr-Nője a Háznak,
Akit tengeren át Egyiptomba visznek,
Aki személyéről oly sokat vitáznak.

Vezér követője, segíti Oziriszt,
Széttel nem ölelkez, Vezérrel szeretkez,
Habár vetélytársak, kedveli szép Íziszt,
Anpu édesanyja Vezér előtt vetkez.

Pusztítja a gonoszt, mind az emberevőt,
Népet Tűzzel irtja, Vezér kérésére,
Né-Bet-Hut népet hűt, és gonoszra vevőt.

Nép-Tűz kisasszonyka a tüzek tudója,
Kannibált bünteti, jól eszébe vesse,
Embert enni tilos, ez a mondandója.

146. SZONETT
HAT-HOR

Hat-Hor szent istennő, Hor-Háta, Hor-Háza,
Éhi édesanyja, Ré szeme, Őstehén,
Csudaszarvas nőknek emberi kovásza,
Isteni korona tündöklök a fején.

Szarva Galaktika, Tejútnak spirálja,
A Test és a Lélek jelképe e tájon,
Ka tartás a Kar szót igen inspirálja,
Ka a Kar, Köristen, a lényegbe vájón.

Szerelem, Vidámság, Tánc és Zene, Bőség,
Nő a Szaporulat, ez az őslényege,
Nyugat királynője, vésszel vakmerőség.

Pusztító hatalom, a Nyugat védnöke,
Vász temetőjében harsog az éneke,
Isteni istennők bűbájos szépnöke.

147. SZONETT
NÉKH-BET

Nékh-Enben a Sólyom, a Neheni repül,
Nékh-Ebben keselyű istennő a védnök,
Nékh-Bet a Ház-Néje, aki itt települ,
Turul és Keselyű, nem hallod a léptök.

Nyékek ősi háza, fehér a koronád,
Sivatag őrzője, fáraót pártoló,
Dél rész királynője, vállad sosem vonád,
Ki a szülőúton újszülöttet toló!

Kismamák várnak rád, születés úrnője,
Hatalmas istennő, ki repül suhanva,
Ki az újszülöttek gondos segítője.

Nyékek törzse erre ősidőktől honos,
Mára dicső hírünk meg vagyon rokkanva,
De igazra int a rejtelmes, szent fokos!

148. SZONETT
MAJA

Gyönyörű hercegnő, Égi-Pitom éke,
Bájos mosolyodtól gyúlnak férfi szívek,
Szépségedtől kápráz Nyíl folyó vidéke,
Bűvös hatásúak arcodon az ívek.

Csábos arcod fegyver, uralkodsz általa,
Éles eszed fénye hatalmi eszközöd,
Nílus halászának rólad szárnyal dala,
Butaság házához nincsen semmi közöd.

Nagy hatalom csúcsán mint érzed enmagad?
Szarkalábak jönnek szemed szögletébe,
S megöregszel egyszer, s férjed is megtagad?

Dacolsz az idővel, bár hervad szépséged,
Az idő kegyetlen, mindenkit megtépe,
De mi egy festményről csodálhatunk téged!

149. SZONETT
HAT-SEP-SZUT

Nagy fáraóasszony, remek diplomata,
Ki éles eszével irányítja népét,
S népe elismeri szép, női felségét,
S kegyeit keresi kegyenceknek hada.

Öt nagy hajót küldet Puntnak országába,
Hol Hat-Hor istennő uralkodik békén,
Punt a Pont, Napország, lenn a világ végén,
S vízáttól keletre emelkedik Sába.

Paréhu, a király, s Itü, a hitvese,
Aranyat ad nekik, sok elefántcsontot,
Ébenfát, mirhafát, tömjént, s ez nem mese.

Hat-Hor kap díszgallért, tört és harcibárdot,
Vászba ér a flotta, hol a partra ontott
Sok ezernyi kincset, és nem szedtek vámot.

150. SZONETT
TA WERET

Ta Weret istennő a Földet forgatja,
Fenn, északon lakik, hol erő jön létre,
Sarkcsillag póznáját az erő áthatja,
Az istennő keze rátapad az égre.

Tájat ferdítő nő, forgatja a tájat,
Póznáról fonál lóg, ezzel forgat, perget,
Kinn a világúrból forgatja a tárgyat,
Gyönyörű Földünket, s kezével tekerget.

Energiát termel a pólus északon,
Cövekelt nagy pózna a fonál eredő,
Forgatja a Földet, a mélyűrben vakon.

Feje vízilóé, mancsa oroszláné,
Asszonyi alakja szűrt fényben feredő,
Isteni lényege magyar titáné.

I. SZONETTKOSZORÚ

151. SZONETT

NYÍL

Égi Nyílás éji égen fényt lövell,
Nyílik rajta örök fénye Istennek,
Fénypor hullik, kékezüstös köd ölel,
Csillan lelke a Teremtő nagy Tennek.

Égi Nyílos földi Nyílás, Nyíl folyó,
Partja mentén smaragdzöld a dús vetés,
Bő Nílusnak öntözésre vize jó,
Szed ünnepén dús aratás a szedés.

Mint nyílvessző, olyan a Nyíl alakja,
Nyílik mentén ezer virág, s fa féle,
Kígyó s béka, hüllő és hal, s ló lakja.

Ámuldozzunk Isten fényes követén,
Ő a Nílus, bő vízáldás van véle,
Mély hasíték Isten setét szövetén.

152. SZONETT

RÉ

Mély hasíték Isten setét szövetén,
Tejút lángol éji égen szikrázva,
Ember mereng kis lakása szögletén,
Isten létben, Tejút fénytől átázva.

Jó a Reg-Gel, mikor Réh-Kel, jó a Nap,
Haja fényes, hajnalékes drágakő,
Lángfényével a setétre ráharap,
Föld színére fénypalástot jól rak ő.

Ré, tüzes Rá, Ráró isten hódító,
Fénnyel áraszt, merre lépdél, fényt adó,
Nyíl folyónak partja mentén bódító.

Ré napistent mi megértjük, mért dől el,
Ré lenyugszik, testünk alszik, szunnyadó,
Csendes éjben, csillagfény, ha átölel.

153. SZONETT
SU

Csendes éjben, csillagfény, ha átölel,
Su légisten lenge szélben halk susog,
Éji égről izenet, ha átjövell,
Éles füllel hallgatják a jó kusok.

Su légisten susogva jár, súgva bűg,
Suhan, zuhan, amint a sas, szárnyaló,
Sugár karral világítva minden zug,
Su légisten vélünk sosem tárgyaló.

Su, ki susog, surran, lengén suhanó,
Jó Szélkirály, Su légisten halkan jár,
Halk neszekkel fák közt is rád bukkano.

Merengsz egyre Tejút fényes ömletén,
Arra gondolsz, merre járkál nagy Kajár,
Töprengsz ős Ten fényből megszöött ötletén.

154. SZONETT
GEB

Töprengsz ős Ten fényből megszöött ötletén,
Pedig istenséged nagy tudással bír,
Jár a szemed folyvást éj övezetén,
Elpihensz, ha Ré kel, s jó a hajnalpír.

Geb-E a Kő-Háza, hatalmas hegyek,
Sziklapiramisok törnekég felé,
Gebel Gebnek helye, vagy kutya legyek,
Kebel domborulat, szép mell mímelé.

Élő-Keblek-Tája csodás Geb-Tiu,
Kérta földjén nőknek keble meztelen,
Szereti e tájat férfi és fiú.

Csillag pikkely, fény kavargás, tűzgolyó,
Geb Ten előtt tündököl fenn, nesztelen,
Égi Pitom, tüzes kígyó, lángfolyó.

155. SZONETT
PTAH

Égi Pitom, tüzes kígyó, lángfolyó,
Éjuraló, csillagpetéket tojó,
Alant Hapi tükörmásod, ura Ptakh,
Víz istene, Ta-Ten-En ő, nagy Patak.

Te teremtéd mind a földet, vizeket,
Madarakat, tengelicét, csízeket,
Állatokat, elefántot, zsiráfot,
Delfineket, halat, kagylót, s a rákot.

Művészetek ősatya vagy, a Művész,
Kézművesek pártfogója, ős nemtő,
Megvéded a templomot, ha jő a vész.

Rajtad úszik bárka, hajó, sok csónak,
Tejútról jött vizet adó teremtő,
Lenn a Nílus tükre fenti folyónak.

156. SZONETT
VEZÉR

Lenn a Nílus tükre fenti folyónak,
Partja mentén smaragdzöld az új vetés,
Köszönjük az új életet ontónak,
Télre jó az új tavaszi ébredés.

Erpet Vezér vizet ömleszt, áradást,
Kék, bő vizek áramolnak, csobognak,
Csatornába vizet vezet, ráadást,
Barázdák közt ezüst vizek locsognak.

Jóságos úr, emberevést eltörlő,
Ki szerszámot adsz az ember kezébe,
Udvarunkban búza, árpa tömörlő.

Nílus szellem, halban gazdag, ragyogó,
Nyíl folyónak színén villog szent képe,
Csorgó vízzel csillámlva csillogó.

157. SZONETT
SZÉT

Csorgó vízzel csillámlva csillogó,
Széles folyó, lusta hömpöly, iramló,
Partod mentén keselyű nép, víjjogó,
Bő vizedben ezernyi hal, sikamló.

Itt él nagy Szét, a setéség démona,
Fekete Eb, Barna Disznó a fia,
Te vagy Szetes, aki szétver, Éj hona,
Testvérölő, setétlő haramia.

Eldugod a testrészeit vérednek,
Vezér urunk alvó testét szétszedéd,
Rejtse el a részeket az éjsetét.

Sátáni úr, már új idők tombolnak,
Nílus felett ősi mesék élednek,
Vize tükrén vízpikkelyek omolnak.

158. SZONETT
HOR

Vize tükrén vízpikkelyek omolnak,
Égi Kígyó égalanti képmása,
Egyiptomban ősi mesék honolnak,
Piramis a tökély képre szabása.

Hor az ifjú, Vezér fia, izzó Nap,
Dühödt harcos, kemény szívű katona,
Tökéletes, ez a vége száz szónak,
Népe kedves, arany színű Atona.

Megbosszulja istenapját, Oziriszt,
Fényt nyilazva megvakítja szemünket,
Fénnyel önti pupillánkat, s az íriszt.

Halotti tor paptiszsége néki jut,
Nagy Vadászhoz felkíséri lelkünket,
Kanyarog fenn, mint a piton, égi út.

159. SZONETT
AMON

Kanyarog fenn, mint a piton, égi út,
Hatalmas Mony, Mennyei úr, ott sétál,
Útja mentén setét mélység, égi kút,
Poros partját vizek verik, hol Szét áll.

Amon szarva, Mon jelképe csavaros,
Ámen „A-Mén”, nagy Menny Ura, églakó,
Mint a Tejút, ívelt szarvú, ő a Kos,
Arany színű, mint a Fő-Kő, oly Fakó.

Kus hazában kusok laknak, büszke nép,
Szorgos, dolgos, áldozatos és eszes,
Nagy Kos isten Nyílországban színre lép.

Ammon A-Mon, Nyom is a Mony hatálya,
Bőség szarva maga nagy Mén, nem Szetes,
Csillagfelhős kígyózó víz, nagy pálya.

160. SZONETT
KOS

Csillagfelhős kígyózó víz, nagy pálya,
Áradmányos vízzel teli bő meder,
Tekergőző Égi-Pitom hazája,
Kosok tája, csillagod van, százezer.

Tekergőző Ammonszarv a Galaxis,
Tejút képe nagy kos szarva, mintája,
Csavart szarván ezer csillag, jó praxis,
Körbe forgó éji égbolt hintája.

Kos, mint a Kosz, Fekete Éj, csillaggal,
Mint Koszorú, mint a Kozmosz, csillogó,
Kozmetikum, szépítőszer, sok lakkal.

Kikent leányt láthatsz ezret, szép arcút,
Ős Kos szarva Tejút minta, éjfolyó,
Oly hatalmas, az égboltról még kifut.

161. SZONETT
TOTH

Oly hatalmas, az égboltról még kifut,
Égi folyó, csillagszülő, szép, csodás,
Méricskéled, itt a zenit, s azimut,
Csillagvilág csudálatos látomás.

Toth, aki Tud, ő a Tudós, a Mérő,
Ír és számol, feltaláló, varázsló,
Tudásával egész bolygót átérő,
Tűzre ábrát rak, ha a tűz parázsló.

Fabotra ró, számolja a napokat,
Deh-Uti ő, nagy Tej-Uti, tódító,
Gyógyító úr, ha fájdalom hasogat.

Égi Nyílós, kanyargó víz, nagy Kígyó,
Tejúti Tod, csillagokat lódító,
Nézd, a Tejút égi Piton, nagy Ki-Jó.

162. SZONETT
HUN

Nézd, a Tejút égi Piton, nagy Ki-Jó,
Hunmagyarok bámulattal ámulják,
Mintája a mák, mogyoró, s a dió,
Magzatáldást csillagfelhőből várják.

Mikorra az élet köre megpördül,
Hunná leszünk, hajunk ezüst, s elhunynak,
Magból jövő dicső élet elgördül,
Térhajónkon Fényországba feljutunk.

Öreg magyar te vagy a hun, bölcs harcos,
Tanítod a magyarokat, ifjakat,
Öröklétű naporoszlán, kő arcus.

Nyíl vizéről fénybe úszik sok gálya,
Tejút folyónk Éj szövetén átszakad,
Tekergős a csillagfényes pompája.

163. SZONETT
MAGAR

Tekergős a csillagfényes pompája,
Kanyargós az égi folyó vidéke,
Tejút mélye ős magyar hon tája,
Ezer fénypont csillogása fő éke.

Nyílvíz mentén hatalmas Vász, nagy város,
Fehér falú, koronája szép fehér,
Száz irányban sivataggal határos,
Szemben Temet, hová tetem sok befér.

Néken, Abdu ős titkokat tárolók,
Víg magyarok, oroszánok telepe,
Ős tudásunk lebeg, szerte párolog.

Nil csillogó Arany-Folyó, nagy Si-Jó,
Áradása minden földet belepe,
Megérti a rejtvényeket, aki jó.

164. SZONETT
KEM

Megérti a rejtvényeket, aki jó,
Kem olyan föld, amely terem, s fekete,
Nő keletje, növekszik az ázsió,
Tág desztben bölcsel sok bölcs remete.

Magas kémény kormos, sosem mosakszik,
Jó Kem-En-Ce kormos barlang, nagy lángú,
Kém az éjben, feketében lopakszik,
Kémlelve jár, szerte szálló szakállú.

Kémiában tudós kémlel, aki kém,
Fekete-Táj, Kem-Ta, titkot hordozó,
Mereven néz, békát les a szürke gém.

Isten, ha kell, fényruhában eljövell,
Dicsér s büntet, kenyeret és bort hozó,
Égi Nyílás éji égen fényt lövell.

165. SZONETT
MESTERSZONETT
ÉGI PITOM

Égi Nyílás éji égen fényt lövell,
Mély hasíték Isten setét szövetén,
Csendes éjben, csillagfény, ha átölel,
Töprengsz ős Ten fényből megszótt ötletén.

Égi Pitom, tüzes kígyó, lángfolyó,
Lenn a Nílus tükre fenti folyónak,
Csorgó vízzel csillámolva csillogó,
Vize tükrén vízpikkelyek omolnak.

Kanyarog fenn, mint a piton, égi út,
Csillagfelhős kígyózó víz, nagy pálya,
Oly hatalmas, az égboltról még kifut.

Nézd, a Tejút égi Piton, nagy Ki-Jó,
Tekergős a csillagfényes pompája,
Megérti a rejtvényeket, aki jó.

II. SZONETTKOSZORÚ
166. SZONETT
BURA NUNA

Hol a Szem, égi Szem, fényét lövelli,
Ezüstös ónfolyó vize áradó,
Ezernyi csatorna dús földet szeli,
Boldog itt az élet, s Udu az adó.

Nuna Bora partján tanyák, városok,
Zöldellő ligetek, arany mezőség,
Emberek családban, házban párosok,
Férfi, s nő egyenlő, isteni főség.

Ő a Borok Anyja, vizet árasztó,
Jó anyja a bornak, édesvíz hozó,
Felfelé hajózni rajtad fárasztó.

Vizet adsz a földnek, bő termés lehet,
S míg a föld magot ad, bő, s adakozó,
Pára, s köd gomolyog csatornák felett.

167. SZONETT
AN

Pára, s köd gomolyog csatornák felett,
Vizek áramolnak halkán, csendesen,
Gyöngyház fényű reggel hozza a szelet,
An isten mendegél nagy ország lesen.

Ő a Menny, az Égbolt, benne csillagok,
Ágas csillogások élnek mezején,
Fénytároló lények, ember őslakok,
Éjjel szikrát hányak az ég tetején.

An az ősi isten, tőle származunk,
Ő az apa, ős Ján, nő párja Anyu,
Hogyha Ant imádjuk, el nem kárhozunk.

Hol An Égügyelő, s a bajt kémleli,
A bajt elhárítja, hatalmas Anu,
Ott a paraszt földjén örömét leli.

168. SZONETT
LÍL

Ott a paraszt földjén örömét leli,
Hol An mellett Líl En járja az eget,
Lágy lég érintését bőröd észleli,
Mikor Lél rád lehel, s érint tégedet.

Líl isten lehellő, a Lég nagy ura,
Átszáguld a légen, mint a Lehellet,
Tőle ezer színű az égi bura,
Hideg szelet, ha fúj, kezéd megdermed.

Meleg szelet fújva vetést égeti,
Nagy felhőket hozva esőt záporoz,
Gazdag, dús vetésed vízzel élteti.

Annyi lesz a búza, alig cipeled,
En Líl tőled semmit, soha nem oroz,
Smaragdzöld vetést hoz a szép kikelet.

169. SZONETT

KI

Smaragdzöld vetést hoz a szép kikelet,
Ki En önti vizét számolatlanul,
Szántón most szükséges számos mívelet,
Ne végezd szent munkád sosem hanyagul.

Ő, a fényes Keán, ősi nagy Kaján,
Mindent tudó mosoly terül ábráján,
Ki En isten mindig segít más baján,
Készenlétben várva égi vártáján.

Ő a nagy A-Keán, Okeán titán,
Inka az Andokban, ő a nagy Kajár,
Esőt, záport, vihart hoz a Hargitán.

Elismerik munkád a nagy istenek,
Nyomodban víz árad, s ahol En Ki jár,
Nyári búza táblák sárgán díszlenek.

170. SZONETT

EN TEN

Nyári búza táblák sárgán díszlenek,
Aranysárga árpa szélben ingadoz,
Bő zöldséget terem a sok kis telek,
Itt a föld művese gyakran vígadoz.

Tennek köszönhető a bő lágy eső,
Nagy folyamok árja, fekete iszap,
Viharfelhők mögött ő a nagy leső,
Annyi a jutalmad, amennyit kiszab.

Észak nagy istene, hűvöset hozó,
Pásztorok bárányán csengő szól, csiling,
Szaporulat atyja, minket gondozó.

Mikor a vetések szinte lángzanak,
Bő, nagy esőt öntesz, zab, s a búza ring,
Arany árpa földek lágyhullámzanak.

171. SZONETT
DUMUZID

Arany árpa földek lágyhullámzanak,
Kertben répa, retek, s bab, borsó vetés,
Nyáron a szép szőlők fényben áztanak,
Dús lesz az aratás és szüretelés.

Dumuzid, a halász, tengerekre mén,
Hálóval halat fog, pikkelyes étket,
Dumuzid, a pásztor, énje bak, kos, mén,
Hússal látja el a smaragd vidéket.

Gazdag szaporulat pásztora Dumuz,
Dömös és Dömsödé kedves birtoka,
Ahol ő jár, zsíros, fénylős a humusz.

Termékeny Földanya néki hízeleg,
És, ha Dumuz boldog, s rezgő a toka,
Mosolygós gyümölcsök igen ízlenek.

172. SZONETT
UTU

Mosolygós gyümölcsök igen ízlenek,
Ha nagy Utu fénye édes ízt terem,
Utu körül a lég délben izz, s remeg,
Utu nem vigyáztál, minden tönkre ment.

Rettentő oroslán, lángsörényű tűz,
Éles fénykarmával tépi földedet,
Jó húst megrohasztja, szétterül a búz,
Földed kiszárítja, bőröd fölreped.

Ám, ha kedve kellő: az Idő üde,
Lágy, szüremelő fényben jó utat mutass,
Ifjú házaspárunk reád esküde.

Mind, a földi lények rád kiáltanak,
Gazdag, bő termést adsz, égi víg Utas,
Terméked piacon pénzre váltanak.

173. SZONETT
SZU EN

Terméked piacon pénzre váltanak,
Csudás szuméri föld gazdagon terem,
Udu víg fényében, ha felszántanak,
Csillagmagot vetve szét a földeken.

Szuen kék fényében csírárt vet a mag,
Ezüst fénnel Szuen lágyan öntözi,
Lila éjszakákon sziklevél fakad,
S virágot csokorba Szuen kötözi.

Sötét éji égen ezüst arcú Hold,
Szuen lépked ott fenn, fehérben dereng,
Múlt időktől kezdve égen bandukolt.

Szuen égjárása merev és konok,
Csillagpázsit tájon csendesen mereng,
Lágy, derengő fényben toronytemplomok.

174. SZONETT
ABZU

Lágy, derengő fényben toronytemplomok,
Csatornák vizével öntözött a táj,
Kengir népe híján terjed a homok,
Sivataggá válva senkinek se fáj.

Abzu sós vizével mélyben hömpölyög,
Hullámain gyöngyös szél szór permetet,
Vize habján játszik foka, s cet kölyök,
Abzu habzón táncol, Hull-Máll, mit vetett.

Abzu alatt Abüssz, mélye éjsötét,
Mérges szörnyek lakják, cápa és a krák,
S vad orkán szabdalja Abzu köntösét.

Mégis, Abzu háza gazdag és csodás,
Lakja százezer hal és ezernyi rák,
Messze térhatárban arany csillogás.

175. SZONETT
IZ DU BÁR

Messze térhatárban arany csillogás,
Búza s árpa földek lágyan ringanak,
Hogyha fúj a szellő, légi jó szokás,
S rezgő délibábban képek inganak.

Fehér Unug földjén sétál Izdubár,
Izzó Udu Ifja, s körbe nézdegél,
Piacon, ha lépked, mit mond a kufár,
Hallgatja és véli, népe mit remél.

Gis! – szól Édesanyja, - Szeresd népedet!
Gisgammás, Kis Gammás élte oly nehéz,
Vaskemény a szíve, de jóért eped!

Ő Fény-Szülte-Férfi, munkál emberül,
Naptornyokat épít, s kék egekbe néz,
Színes emeletek, arany legfelül.

176. SZONETT
LU HUN GA

Színes emeletek, arany legfelül,
Alatta színezüst, piros, kék, narancs,
Smaragdzöld emelet, és amin ez ül,
Fekete alapzat, s járja száz bakancs.

Csillag-Házi-Ember, mindig tette kész,
Nagy-Hun-Ház szülötte, puszta vándora,
Tigris szívű harcos, bátor és merész,
Van igaz barátja, kenyere, s bora.

Toronytemplomokban Lu-Hun-Ga mereng,
Enkidut támadják a nagy istenek,
Fölötte varjú had, s száz holló kereng.

Múló Idő sodor, rombolva robog,
Idő vitorlásról néki intenek,
Fehér városokban limek és lomok.

177. SZONETT
EN INMAR

Fehér városokban limek és lomok,
Pusztító ellenség haláltáncot jár,
Vér és jajkiáltás, üszkők és romok,
Lagasban sírdogál égi En Inmár.

Fehér szakállába orkán kap belé,
Könnye, mint kis csillag, arcára csorog,
Ez, hogy történhetett?, s néz kelet felé,
Kérdi a Napistent, s sírva ácsorog.

Inmarban pusztulás, mérges En Inmár,
Elhagyja Nyárföldét, észak tájra megy,
Temploma összedőlt, Inmár rom immár.

En Inmár, te örök, célod alkotás,
Udmurt napemberek házába eredj,
Csudaszarvas népnek élte oly csodás.

178. SZONETT
NER GÁL

Csudaszarvas népnek élte oly csodás,
Búza kenyér mellé sült hús is kerül,
Folyó vize hűsít, s bő a halfogás,
Amint a hálója mély vízbe merül.

Boldog élte végén lelke égbe száll,
Teste megtörődve földbe kényszerül,
Ember élte végén nagy Ner Gál kaszál,
Ámde lelke szállhat égre ékszerül.

Ott, alant a mélyben árnyak otthona,
Rettegett királyuk alvilági úr,
Eres-Ki-Gál s Ner Gál fején korona.

Éjsetébe törve rendületlenül,
Udu dísze arany, türkiz és lazúr,
Szumerban nagy Szem Úr pihenni leül.

179. SZONETT
EMES

Szumerban nagy Szem Úr pihenni leül,
Szikkuratra szállva széken üldögél,
Szem Úr szent fényében minden kiderül,
Király és közember, jövőt sződögél.

Emes, tájat járva, gazdagon terít,
Földeket és fákat életre költi,
Embereknek élést folyton ő kerít,
Raktárat színültig degeszre tölti.

Házat, várost épít, nagyot, magasat,
Amit Emes érint, mind életre kél,
Gyümölccsel, étellel tölti a hasat.

Tisztelet, szeretet Emest övezi,
Merre Szem Úr népe békén éldegél,
Hol a Szem, égi Szem, fényét lövelli.

MESTERSZONETT
180. SZONETT
SZEM ÚR

Hol a Szem, égi Szem, fényét lövelli,
Pára, s köd gomolyog csatornák felett,
Ott a paraszt földjén örömet leli,
Smaragdzöld vetést hoz a szép kikelet.

Nyári búza táblák sárgán díszlenek,
Arany árpa földek lágyhullámzanak,
Mosolygós gyümölcsök igen ízlenek,
Terméked piacon pénzre váltanak.

Lágy, derengő fényben toronytemplomok,
Messze térhatárban arany csillogás,
Színes emeletek, arany legfelül.

Fehér városokban limek és lomok,
Csudaszarvas népnek élte oly csodás,
Szumerban nagy Szem Úr pihenni leül.

III. SZONETTKOSZORÚ

181. SZONETT

ITAL

Rejtelmes őrsország, titokzatos táj,
Ital vizén túlnan, kék egek alatt,
Vízpárák ködén túl oszlik zord homály,
Atlantisz szép földje, mondom, láttalak.

Habzó Ital árja visz ezer hajót,
Zöld hab árján túl van szép Itália,
Herkules Oszlopán makog sok magót,
Távolabb szendereg Lúsitánia.

Itália partján zöldes, sós ital,
Zöld hegyekre tükröz fényes égi kék,
Trószok dicsőségét zengi ősi dal.

Vulkánok hő lehe égnek ágaza,
Titokzatos tájak, rejtélyes vidék,
Magyariak földje, elsüllyedt haza.

182. SZONETT

DEJSZ

Magyariak földje, elsüllyedt haza,
Idők kék ködében vibrál képze,te,
Dejsz, ős Atlantisznak földje oly laza,
Omló hegygerincnek kövét érzed-e?

Iszen Dejszen tudod, te Mindentudó,
Hol terült Atlantisz, magyarok hona,
Láttad fényszemeddel, egünkön futó,
Ahol következik Napunk alkonya.

Isz En, Izzás Isten, fényt teremt kezéd,
Millió csillaggal nézed, hol vagyunk,
Nappal ég az ég is, tündököl szemed.

Dejsz En, Tevő Isten, fényes égkirály,
Teremtéd Atlantiszt; drága őslakunk,
Pusztulásod emlék, talán nem is fáj.

183. SZONETT
ÚR AN

Pusztulásod emlék, talán nem is fáj,
Magyar szuperhaza, elfeledt a nép,
Múltunk ősködébe, gondolat ha váj,
Rosszul leszünk tőle, idegünkbe tép.

An Úr, Mennyek Ura, ott uralkodol,
Hol a Tudás Népe őrzi szent igéd,
Úr An, ten népeddel újat alkotol,
Feltalálás lángját népednek vivéd.

Egek Ura, An Úr, birtokunk a tűz,
Fényteremtő lángok ontják hő lehed,
Oszlik ördög árnya, tűz setétet űz.

Sátán fattya fajzat százezer gaza
Atlantiszra támad, s te elfeleded,
Nem tudod, szent néped onnan származa.

184. SZONETT
KORONÁS

Nem tudod, szent néped onnan származa,
Hol kávas barlangok rejtik nyelvedet,
Múló korszak mindent kőbe ágyaza,
Ma is olvashatod szent nőelvedet.

Koronás, az Idő, Kronosz ős urunk,
Mit nem beszél rólad sok szájas görög,
Sok jó nevetéstől földön gurulunk,
Megetted fiaid, mondja és hörög.

Te vagy a Kor isten, ki kört körre raksz,
Év körét az Évre, Időt építesz,
Majd a Kor Kórrá lesz, nyugton nem maradsz.

Múltra múlt hullámszik, mint vízáradat,
Tisz Atlan fennmaradsz, múltat szépítesz,
Háromszoros sáncok védik váradat.

185. SZONETT
JUPITER

Háromszoros sáncok védik váradat,
Hatalmas Atlantisz, Jupiter hona,
Ezer rege mondja, s százezer adat,
Atlantisz szent népünk ősi otthona.

Pit a csillag és ház, Er az úr, tudod,
Jó-Csillag-Úr védi, Róma, népedet,
Bolygóóriásunk, köreid futod,
Miközben a nép él, szület és temet.

Nagy Júpiter atya, villámot gyújtasz,
Mennydörgés dübörög, amerre lépdelsz,
Vad vihart támasztasz, ha reánk sújtasz.

Ha szíved megbocsát, s senki sem ledér,
Arany hull az égből, s mit el se képzelsz,
Házak színezüstje csillogón fehér.

186. SZONETT
HADÉSZ

Házak színezüstje csillogón fehér,
Jó itten az élet, bő az eleség,
Atlantiszba szállít hajó és szekér
Aranyat, ezüstöt, s szép a feleség.

Lent, alatt a Hadész sivár rettenet,
Hadak Atyja trónol szellemek felett,
Árnylelked odajut, amint eltemet
Sírod setét dombja, s oda életed.

Had Ész, te Had Fénye, lent uralkodol,
Házad örök béke, csendes palota,
Talán csillagbelső, tűzvörös pokol.

Míg az Alvilágban izzás áradat,
Evilági síkon millió csoda,
Paloták aranyból, tátjad szájadat.

187. SZONETT
SZATURNUSZ

Paloták aranyból, tátjad szájadat,
Gazdaság és jólét utcán áramol,
Annyi sok a termék, hizlald májadat,
Sok szorgos polgárod tárol és tarol.

Csatornákat ásnak, vízi utakat,
Barázdán a földet vízzel árasztják,
S ha a folyó szárad, ásnak kutakat,
Kókadó növénykét vízzel támasztják.

Nagy Csatorna isten, bőséget adó,
Szaturnáliákon ünnepel a nép,
Földművelés atyja, éhet tagadó.

Éhező gyomrunkba minden belefér,
Boldogan alkotunk, folyvást, mint a gép,
Fényt szikráz a város, mely egekbe ér.

188. SZONETT
APOLLÓ

Fényt szikráz a város, mely egekbe ér,
Apolló, dél ura, fényt sugározó,
Hatalmad alatt áll a sok kisegér,
Izzó napistenünk, te fényt tározó.

Lú, a Fény, világít át az éteren,
Apa-Ló, Fény-Apa, tudod dolgodat,
Jósággal uralkodsz időn és teren,
Ezüst íjjal büntetsz, s szórod átkodat.

Szerelem isten vagy, nőket apoló,
Gyógyítva ápoló, kinek teste ég,
Tudás terjesztője, papnak papoló.

Aplú, te Apa Ló, fénynek zápora,
Látod, elfeledtünk, fordul a kerék,
Tíz Atlan királynak távol tábora.

189. SZONETT
JANUSZ

Tíz Atlan királynak távol tábora,
Nem tud segíteni bátor harcosa,
Belepte emléküik vén idő pora,
Pihen a táborok öklelő kosa.

Janusz, te kétarcú, kérlek, mondj mesét,
Melengess jégszívünk, mondj történetet,
An istent emlegess, és szép hitvesét,
An, lásd, kétarcú volt, ez vajh, hogy lehet?

Benn is vagy, meg kinn is, arcod néha négy,
An vagy te, úgy bizony, ősi égi úr,
Leereszkedsz hozzánk, majd a Mennybe még.

Segíts Annak nagy Jan, e türkiz tekén,
Égi palotából nincs, aki kitúr,
Tűzpap őrzi lángod templom rejtekén.

190. SZONETT
EROSZ

Tűzpap őrzi lángod templom rejtekén,
Nagy Er úr, akitől mindnyájunk ered,
Ékes égről szólni, arra kellek én,
Akin rajta csillog minden ékszered.

Termékenység isten, ős keletkező,
Szerelem bajnoka, vagy a hímerő,
Szunnyadó álomból halkán érkező,
Végtelen éterből csendben ébredő.

Erős vagy, úgy bizony, és kicsinyt Eres,
E-Res, Háza Rózsa, régi, jó rokon,
Szegény, jó hunokat, minket is szeress!

Er, te szenvedélyes, testünk mámora,
Félig megőrjítesz, ezt ne vedd zokon,
Néped tenger és föld, s idők vándora.

191. SZONETT
MERKURIUSZ

Néped tenger és föld, s idők vándora,
Ifjú Merkur isten, ki magyar vagy,
Merészen Köröző, hajnal kámfora,
Másoknak adlak át, akkor, majd ha fagy!

Mer, az Ifjú, Merész, ő az, aki mer,
Kur a hegy, az ország, tökéletes kör,
Ifjonti Köröző, a hideg kiver,
Olyan gyors a lába, jön és elsöpör.

Rajta úti kalap és szárnyas saru,
Palcáján két kígyó, hírnökök jele,
Te vagy Hermész isten, az erős karú.

Lélekvezetőként lábad égbe jár,
Nem védted Atlantiszt, vész csapott bele,
Tűzvihar, földrengés, ömlő égi ár.

192. SZONETT
VULKÁN

Tűzvihar, földrengés, ömlő égi ár
Hatalmas istene, ha föld, s tenger reng,
Feketén sötétlik a tág láthatár,
Füstöt szórsz az égre, Napunk csak dereng.

Vul Kán, te Tűz Király, ki látát okád,
Odalenn a mélyben, aki kovácsol,
Óriási isten, tűzben áll bokád,
Üllődön acél cseng, karod kopácsol.

Arany utu-maták ott a szolga nép,
Utu-mata szobrok néma dolgozók,
Sorozatot gyártva mozog ezer gép.

Sajh, gonoszság ébred idők kezdetén,
Ezernyi háború, égre kormozók,
Pusztít Tisz Atlannak sok évezredén.

193. SZONETT
JAPETUSZ

Pusztít Tisz Atlannak sok évezredén
Zord felejtés démon, porral elfedő,
Pusztulás jár népünk földjén és egén,
Rothasztó, rogyasztó, gaz fenekedő.

Japetusz, a titán, hét nép apja ő,
Jáfet Atlantiszban békén éldegél,
Japhet hét fiával útnak eredő,
Hét-Apáról a múlt oly sokat regél.

Hét-Apa hét fiát várja száz kaland,
Ap-Het apja An úr, No-É más nevén,
Dicső tetteikről szóljon vers, s a lant.

Földrengés, vízözön, magas szökőár
Atlantiszra támad, léte telj delén,
Át, Alanti tájra hanyatlik a vár.

194. SZONETT
Ó-KEÁN

Át, Alanti tájra hanyatlik a vár,
Atalanti ország víz alá merül,
Ókeánosz földje hideg és kopár,
Atlantisz jó népe alatt szenderül.

Kien isten, Keán, kő és víz ura,
Kájin, a vén Kaján népe vaskovács,
Imádattal tekint fényes Utura,
Tudás tárolója, építész meg ács.

Ó-Keán, Óceán vízhullámai
Elfedik Atlantiszt, víz alatt a sír,
Éjjel kísértének népe álmai.

Lelkek, láthatjátok, szóra nyílt a száj,
Aludjatok, szemünk utánatok sír,
Rejtelmes őrsország, titokzatos táj.

MESTERSZONETT

195. SZONETT

ATLANTISZ

Sejtelmes őrsország, titokzatos táj,
Magyariak földje, elsüllyedt haza,
Pusztulásod emlék, talán nem is fáj,
Nem tudod, szent néped onnan származa.

Hármas árkok, s sáncok védik váradat,
Házak színezüstje csillogón fehér,
Paloták aranyból, tátjad szájadat,
Fényt szikráz a város, mely egekbe ér.

Tíz Atlan királynak távol tábora,
Tűzpap őrzi lángod templom rejtekén,
Néped tenger és föld, s idők vándora.

Tűzvihar, földrengés, ömlő égi ár,
Pusztít Tisz Atlannak sok évezredén,
Át, Alanti tájra hanyatlik a vár.

IV. SZONETTKOSZORÚ

196. SZONETT

DUNA

É-Den Isten háza, Isten palotája,
Benne Don és Duna, Den Tu Magaria,
Gazdag halban, vadban, Ten istennek tája,
Boldog-Sán, Eviláth, s magas Arménia.

Nyugaton a Duna bővizű folyója
Dús földeket öntöz, gályák úsznak hátán,
Bennük a környéknek búzája és sója,
Örül az emberszív e gazdagság láttán.

Duna isten vize kékellőn áramol,
Négy ágra bomolva Csallóközét járja,
Aranyos iszapot terít szét, már ahol.

Elődeink hősök, semmitől se féltek,
Földjükön állt, mit véd négy folyónak árja,
Isten szent temploma, hol őseink éltek.

197. SZONETT
TEN

Isten szent temploma, hol őseink éltek,
Négy folyó közén áll, tengervíztől távol,
Sokat munkálódtak, napkeltével kéltek,
Estélig dolgoztak, egyik sem téblábol.

Tenni sokat teszel, tény, te tetted a fényt,
Széles síkságoknak világosság atyja,
Segíted népünket, szép leányt, jó legényt,
Magyarok szent népe Tennek szent magzatja.

A-Mu, Bora-Nuna, Nyíl és Idig-Inna,
Négy óriás folyó, édes vize éltet,
Nincs lény, olyan, aki e vízből ne inna.

Folyók áradása újabb medret vája,
Vized termékenyít, Édent megkímélted,
Smaragd a növénye, bokra, füve, fája.

198. SZONETT
NIM RÚD

Smaragd a növénye, bokra, füve, fája,
Arany a búzája, ezüstös a hala,
Boldogság országnak Nim Rúd a királya,
Kenyér az étele, borvíz az itala.

Nim, a hős Oroszlán, nappal, mint Nap, éget,
Éjjel ő a Kaszás, Vezér, s a nagy Vadász,
Ránk hagyál, bő kézzel, gazdag örökséget,
Nemzetünk pásztora, gondos lélekhalász.

Nimnek vörös rúdja Horpahrúd nemzője,
Nagy Vörös Oroszlán ősapánk, hirdették,
Ki Isten előtt jársz, népünk vezetője!

Új korok, hazugul, felette ítélnék,
Őseink Nimródot, mint vezért, követték,
Istentől bőséget és tudást reméltek.

199. SZONETT
PUSZTA

Istentől bőséget és tudást reméltek,
Ősi magyar népek, amit meg is kaptak,
Minden hasznos dolgot ajándéknak vélték,
Tudást, fortélyt gonddal fiaiknak adtak.

Pusztá apó népe áradó fényben élt,
Sík, végtelen pusztán fény ömlik az égből,
Szorgalmatos népe dolgozott, nem henyélt,
Isten áldást küldött égi messzeségből.

Génjünkben kódolva nyíltság és becsület,
Fényisten úr előtt nem lehet hazudni,
Hamis szó megsérti az isteni fület!

Isten, ki fényt teremt, benne minden lényben,
Pusztán gabona nő, jól lehet azt tudni,
Arany árpaföldek rőtarany napfényben.

200. SZONETT
SZÉP MEZŐ SZÁRNYA

Arany árpaföldek rőtarany napfényben,
Nő a kicsi növény, törekszik fölfelé,
Szára, mint sólyomszárny, nő a televényben,
Ezt látva az Isten, nagy örömét lelé.

Ősi turul testén árpa, búza szára,
Szárnyal a gabona, mint az egek sólyma,
Szép Mező ős mező, élelmünknek tára,
Mesekincs mondója, ki igazul szól ma!

Hős Szép Mező Szárnya sárkány kergetője,
Gonosz Kalamona nem buta babona,
Hősünk a sárkánynak vitéz megölője.

Tágas árpaföldek örömet okoznak,
Lenge szellő fújja, érik a gabona,
Messze az égaljig lágyan hullámoznak.

201. SZONETT JÓ SZÉL FÚVÁSA

Messze az égaljig lágyan hullámoznak,
Leng a búza s árpa, fejük szellő fújja,
Száruk közt szélfiúk csendesen motoznak,
Gabonát cirógat a Napisten ujja.

Jó Jó Szél Fúvása, haja szent csimbókban,
Széllel fut a lova, Szélisten barátja,
Haja aranybarna, amelyben szép bog van,
Napisten jelképe, tudja, aki látja.

Ő a vadász s halász, halkán lopakodó,
Hálót, varsát vet ki, ül csendben, horgászik,
Íja, s nyila végzet, sohasem kapkodó.

Lovával vadászik nyárban és a télben,
Boldog így az élet, feje fényben ázik,
Pálmák bólogatnak enyhe, langyos szélben.

202. SZONETT SZÉP TÜZEK LÁNGJA

Pálmák bólogatnak enyhe, langyos szélben,
Ligetek közt műhely, cseng az üllő benne,
Reggelen, estélen, testizzasztó délben,
Mintha itt a kovács sohasem pihenne.

Ősi tűzláng ura, jó Szép Tüzek Lángja,
Izzó vasat formáz, csattog a kalapács,
Ját érte fizetség, felesége fánkja,
Sültek, friss kenyérrel, mézes tej és kalács.

Fegyverek, szerszámok készülnek szép sorban,
Éjjel áll a munka, a lángok lapulnak,
Csudaszarvast nézik fenn a házoromban.

Lapos háztetőkre ételt s italt hoznak,
Éji égen sorra égő ékek gyúlnak,
Éjjel a férfiak a tetőn boroznak.

203. SZONETT
KILENC VITÉZ

Éjjel a férfiak a tetőn boroznak,
Csendben vitatkozva csillagos ég alatt,
Kilenc Vitézt nézve bölcsen vigadoznak,
Miközben az éjben a Hold tovább halad.

Egyik lába Donnál, másik a Dunánál,
Csillogó égszerek formázzák szép testét,
Feje hármass csillag, csillagköd lábánál,
Odafentről int le, azt mondja: - jó estét!

Két kezében szerszám, korbács és a pöröly,
Ostor és a bunkó, gonoszokat büntet,
Igazságot osztó, véle sose pörölj!

Védi Éden táját, járkál a világban,
Rablást, fosztogatást, tolvajlást megszüntet,
A víz, mint olvadt vas, széles csatornáiban.

204. SZONETT
AR DIL

A víz, mint olvadt vas, széles csatornáiban,
Ar Dil, Arany Csillag, az utakat járja,
Igazságot teszen az egész országban,
Szülőivel lakik, mivel nincsen párja.

Hű szerelme Ilka, Szép Tündér Ilona,
El lett varázsolva, hajtincsét vesztette,
Ha rátalál Ardil, lesz majd zene-bona,
Esküvő és lagzi, ha már nőül vette.

Tündér Szép Ilona csodás Élet Anya,
Ardil tündöklő Nap, kit megigéz bája,
Fején lángzó haja sugárzó aranya.

Éden tája terül tenger s föld határán,
Vize éltet s édes, árpát hord uszálya,
Lassan hömpölyögve hajót hord a hátán.

205. SZONETT
HÉKA

Lassan hömpölyögve hajót hord a hátán,
Csillog az eleme Kien vízistennek,
Hékás, a kapitány, ül a hajóládán,
Mikor gyors hajói végtelenbe mennek.

Heka hármass csillag, Hekate jelképe,
Varázsisten feje, szeme és a szája,
Ha Heka arrébb megy, itt a világvége,
Ettől ne féljünk, míg csillog az orcája.

Három gyönyörű nő, pörög, forog, perdül,
Hekate tánca ez, Héka őt figyeli,
Hékás az égbolton reggel lassan eldül.

Éji víz folydogál égi folyóágban,
Földön, égen virág, s van, ki irigyeli,
Élet vize neszez, csörgedez a fákban.

206. SZONETT
HADÚR

Élet vize neszez, csörgedez a fákban,
Dús mezőket öntöz Kien száz folyója,
Kenyér, szalonna, bor lapul az iszákban,
Jól megy itt a népnek, de van bosszantója.

Had Úr, Had Ész, Had Ad, légy résen, védj minket,
Sok a rabló, gyilkos, vagyonunkat orzó,
Házunkat pásztázza ártó, vad tekintet,
Képét Isten verte, ördögien torzó.

Hadak Ura segíts, nyújtsd ki kardos karod,
Ott van mit rabolni, hol sokat dolgoznak,
Védd meg szent népedet, ha te is akarod!

Mindig sürgölődnek, kora reggel kélnek,
De minek, ha tőlünk mindent eloroznak,
Városokban népek magyarul beszélnek.

207. SZONETT
KAJÁN

Városokban népek magyarul beszélnek,
Fényesek az utcák, ragyognak a boltok,
Csillogó tereken nők tereferélnek,
Magyariak népe dúsgazdag és boldog.

Kaján szobra téren, templomban és házban,
Kájin, a vaskovács, szabárokat tanít,
Egész Szabárország munkálkodó lázban,
Szabad, dolgos népe országot gyarapít.

Arcán kaján mosoly, mindentudás jele,
Nagyhatalmú isten, ha elhagyjuk, végünk,
Kő, víz, fém védnöke, a Jóisten vele.

Hanem mikor ránk tör, s ölni kezd a Sátán,
Kaján már nem segít, megdermed jó népünk,
Úgy, mint Ádám s Éva, az Úr Isten láttán.

208. SZONETT
HERKUL

Úgy, mint Ádám s Éva, az Úr Isten láttán,
Lába meggyökerez, aki Herkult látja,
Csodálkozva bámul, a száját is tátván,
Ő nagy Makar hősünk, magyarok barátja.

Magyarok ősatyja csodás Szkítiában,
Rettentő erejű, bunkó a fegyvere,
Testén oroszlánbőr, acél az izmában,
Meg se mozdul többet, akit fejbe vere.

Szkítiában járva három fiat nemze,
Kígyófarkú nőtől, ki varázsló asszony,
Az érti e rejtélyt, aki jól elemze!

Szkíta földön a nők úgy sertepertélnek,
Szájukból inda nő, hogy rózsát fakasszon,
Szavuk csengőn, bongón száll neki a szélnek.

209. SZONETT
JÓSZÍP

Szavuk csengőn, bongón száll neki a szélnek,
Szájukban arany szó, virágot fakasztó,
Szavuk szép madárdal, mit hárfán zenélnek,
Asszonyaink hangja mellünket dagasztó.

Jó isten, Szíp isten, Joszip, Jézus atyja,
Ő az ifjú Jóska, Joshua másképpen,
Ács az égbolt alatt, az eget forgatja,
Csillagokat toló, gondosan és szépen.

Fia Id, az Édes, kicsiny istengyerek,
Jó és Szép az atya, hasonuló Tenhez,
Isteni szavától megnyílnak a terek.

Asszonya Mária, virágot sző szája,
Lél házában laknak, mely közel Édenhez,
É-Den Isten háza, Isten palotája.

MESTERSZONETT
210. SZONETT
ÉDEN

É-Den Isten háza, Isten palotája,
Isten szent temploma, hol őseink éltek,
Smaragd a növénye, bokra, füve, fája,
Istentől bőséget és tudást reméltek.

Arany árpaföldek rőtarany napfényben,
Messze az égaljig lágyan hullámoznak,
Pálmák bólogatnak enyhe, langyos szélben,
S éjjel a férfiak a tetőn boroznak.

A víz, mint olvadt vas, széles csatornában,
Lassan hömpölyögve hajót hord a hátán,
Élet vize neszez, csörgedez a fákban.

Városokban népek magyarul beszélnek,
Úgy, mint Ádám s Éva, az Úr Isten láttán,
Szavuk csengőn, bongón száll neki a szélnek.

211. SZONETT
NAPSUGÁR

Erdők hűvösében karral madarászik,
Völgyek rejtekében sujával vadászik,
Fenn, a kéklő égen fénnel hadonászik,
Hűvös vizek mélyén sugárral halászik.

Édes, lágy ujjával finom bőrt cirógat,
Fényes sugarával szép arcot apolgat,
Természet rendjében vizet, felhőt forgat,
Reggel felkelésre lusta embert nógat.

Érintésed cukor, érints, s van jó dolgunk,
Ha felhő mögé bújsz, magunkban borzongunk,
Este, mikor kihunysz, félőn, csendben morgunk.

Napunk sugarával elűz jeget, fagyot,
Kézkarral tájunkra fényes eget rakott,
Nékünk, embereknek, víg életet adott.

212. SZONETT
VÁGY

Test vagy a lélek terméke a vágy?
Nagy a hatalma, erőd is elhagy,
Vágyad a vetett, puha pihe ágy,
S azon képzelődsz, ajka milyen lágy?

Ám a szerelem nem örökké vár,
Új gondolatod új vágyakat tár,
Vágysz a vagyontra, sírsz, ha nagy a kár,
Kínozt a vágy, ha minden tied már.

Előled ugyan mindenki kitér,
Valamit, ha kapsz, kezded újra kér,
Nem kapsz, az orcád előnti a vér!

Világ ura vagy, vágyad mégis tép,
Örök élet kell, nem kapsz, na még szép,
Jön az utódod, s öröködbe lép.

213. SZONETT PARADICSOM

Par-Ad-Iseumban élt régen az ős,
Ádám, jó ősatyánk, aki nagyeros,
Mégse bírt nejével, a szép Évával,
S benn a kertben álló, tiltott két fával.

Suttogta az Ördög, egyél a fáról,
Meg ne feledkezzél mindkét almáról,
Mondta Éva, férjem, kérek két almát,
Magam is szeretném Atyánk hatalmát!

Megették az elsőt, tudás almáját,
Ám, de jött az Isten, megharagudott,
Parancsom szegtétek!, s ajtót mutatott.

Nem tudták elérni az élet fáját,
Ám Atyánk az almát utánunk küldte,
Tudásba rejtetten, már kiderült-e?

214. SZONETT ALMA

Délföld gyümölcse, te szép piros alma,
Földanya gömbje, ízes diadalma,
Mily csodaszép az almafa virága,
Ha rád mosolyog ezüst bíborsága.

Bár almánk fenn van, fenn a fán őkelme,
Szép Alma nevén gondolkodj, te elme,
Mely oly lánynév is, mint az Ilma, s Elma,
Nékem egy alma, bizony nagyon kell ma.

Alma szeletke, tésztába mártalak,
Finom bundát kapsz most, cukorral szórva,
Almás pite te, már nagyon vártalak!

Sült alma illat, van, ki nem kívánja?
Égy almalekvárt, ne légy ily mogorva,
Kérsz almatortát? Ha nem, fejed bánja!

215. SZONETT
DÉLIBÁB

Napsütéstől remeg homok felett a lég,
Végtelen síkságon enmagamban valék,
Csak az élet zizeg, fű közt zöld gyík oson,
Sáska rebben arrább, túl egy kis laposon.

Remeg a levegő, a Nap remegteti,
Ezernyi sugarát égben lebegteti,
Forró levegőben Délibaba táncol,
Bűbajos látomás, ki magához láncol.

Arany haja szállong, lebben a távolban,
Fényruhája omlik áttetsző selyemből,
Talaj felett lebeg, nem is tudom, hol van.

Szeme, mint két csillag, mosolygós a szája,
Karijával hív, mégsem mozdulok helyemből,
Bár bájolvá vibrál fényből szőtt ruhája.

216. SZONETT
HISZÉKENY

Az a buta ember, aki hiszékeny,
Aki mindent elhisz, és engedékeny,
Talán morog kettőt, de aztán legyint,
A sok butaságot elhiszi megint.

Egylábúak, griffek, rettentő mások,
Emberre támadó nagy óriások,
Törpök, egyszeműek, kopaszok klánja,
Távol kincset őriz a hegy sárkánya.

Mesebeli szörnyek, furcsa emberek,
Tőlük hemzseg a láp, erdő és berek,
Tündérek, lidércek, jó és rossz manók,

Beszélő állatok, s meg se mukkanók,
Magában gondolja, hiszi a piszi,
Majd, ha ismét mondod, megint elhiszi.

217. SZONETT
KAMRASZÉPE

Szép istennő, Kamruszépa, mit eszel?
Kövéрке vagy?, talán karcsú, szépséges?
A szakácsod a tortára mit reszel?
Kérésedre ugrik, pattan, készséges?

Marcipánt szór a tortára, mily finom!
Asztalodon étel, arany tálakon,
Vázákban pár illatozó liliom,
Kis tündérek játszanak a szálakon.

Kamraszépe kamrája nagy és teli,
Sonka, kalbász, jó szalonna százával,
Istennőjét a jó szá nép tiszteli.

Kamraszépe maradj mindig minálunk,
Felköszöntünk száz virágos vázával,
Telt kamrádból jó népeket kínálunk.

218. SZONETT
SENTES

Dicső istenasszony, őrzöd népedet,
Alföldünk védnöke, szép kövér anya,
Te, ki magvakat adsz, s újra elveted,
Sárgálljon a búza, néped aranya.

Oly sok évezrede véded e népet,
Tisza menti tájon kik imádtanak,
Magok anyja, Szem nő, szólj hozzánk szépet,
S tudók fogságodból tán kiváltanak.

Sentes ősanyácska semmibe meredsz,
Kalitkába zárt a hatalmas idő,
Néped elfeledett, kit híven szeretsz.

Fájdalmas magányban könnyeid hullnak,
Csapdában vergődünk, termést készítő,
Démoni jövőben vészek lapulnak.

219. SZONETT
AKAR TESZ

Nagy Akar Tesz isten, Bánát népe sír,
Bánat járja földjét, hol vagy jó urunk?
Hiába a sok harc, sok ezernyi sír,
Báva lett a népünk, mindent elszúrunk.

A kar lehanyatlik, Akar Tesz gyere,
Adj erőt a népnek, fényesedj korunk,
Üdvözöljön vastaps, népünk tenyere,
Legyen bőven újra búzánk és borunk.

Szép bánáti dombok domboruljatok,
Völgyek, síkok, rétek örvendezzetek,
S ti Akar Tesz előtt térdre hulljatok!

Visszajön az isten, csak akarni kell,
Akkor jó el újra, el ne vesszetek,
Majd, ha a jövődben biztosan hiszel!

220. SZONETT
TABI TI

Gyönyörűség anyja, meleget adó,
Házi tűz oltalma, Élő Tűz anya,
Vizes fától menten sírva fakadó,
Tűzkelyhek védnöke, népünk asszonya.

Táltos paripánk parazsat habzsoló,
Táp az élet tüze, testet éltető,
Tűzparazsat habzsol az ötlábú ló,
Élő tűz az élet, így vagy érthető.

Hajh, de Tabán tüze alig pislákol,
Tab város lelkében dermed már a tűz,
Dab és Dabas földjén alig világol.

Haldoklik Tabiti élő, szent tüze,
Lobbanj élet lángja, ki setétet űz,
Izz, te tiszta észfény, tüzek szent szüze!

221. SZONETT
TE MERINDA

Hull és máll a hullám, ezernyi taraj
Sorjázik a vízen, fröccsen szerteszt,
Merin fodorítja, ezernyi a raj,
Tenger Anyja táncol, hibát sose vét.

Temerinben népe horgasztja fejét,
Temerinda szobrát ne is keressed,
Jó, ha megtalálnád bajunk elejét,
De pokolra őket, kérlek, ne vessed.

Marinda Te táncolj, lépj a habokon,
Habzón ring a tenger, száll a vízpermet,
Könyörülj népeden, szegény rabokon.

Táncolj a folyókon, fodros tavakon,
Táncos lábú tündér, isteni termet,
Táncolj fel egünkre, ne éljünk vakon.

222. SZONETT
HÉ BAT

Hébat asszony, égi fények úrneje,
Sátorodban felhő száll, eső szital,
Hévizekben fürdesz száz esztendeje,
Fenn az égen száz leányod táncikál.

Sasok, sólymok szállnak fenn a kék egen,
Napkirályunk robog át a tájaden,
Tíz szférában, tíz levegő rétegen,
Hőház asszony, fény árad szép szájaden.

Csillogó ég úrasszonya, fényontó,
Égi házból gazdagságot árasztó,
Sötétséget fényáradddal szétrontó!

Tudjuk, értünk tartod háztartásodat,
Egünk pajzsát tartani is fárasztó,
Kérjük, vedd ránk csillag pillantásodat!

223. SZONETT
ILLÚJANKA

Bősz sárkány száll fenn a légben, bajra termett,
Elragadja Teszub szemét, szívét harcban,
Győz a zengő, zúgó, dörgő zivatarban,
Nem gondol rá, miként ásnak néki vermet.

Szép leánya, s Teszub fia egybe kelnek,
Kiadja a Viharisten szívét, szemét,
Szarrumának adja lánya kecses kezét,
Esküvőn a jó vendégek bort vedelnek.

Fény sárkányát, ki a Naphoz kapcsolódik,
Ekkor Teszub, alja módon, meggyilkolja,
Fejére a bűn szégyene ráfonódik.

Saját fiát elpusztítja a rongy ember,
Szarruma volt az erkölcsnek tökfilkója,
Teszub sarki isten, aki nagy gazember.

224. SZONETT
ANA HITA

Nagy Hit Anya, felsőbb szférák szép nője,
Ki a lélek húrján pendülsz hallgatag,
Tudásodnak kevés már a kérője,
Romlik nyelvünk, sok táltosunk balgatag.

An áhíta, Anahita, ó anya,
An követel, az Égatya nem felejt,
Ó istennőnk, hitünk anyja, aranya,
Hozz reánk bűv égi mosolyt, száz delejt.

Hit nagy Anyja, Anyahita istennő,
Heta Anya, heták anyja, szép delnő,
Hozz ránk hitet, igazságot, jóságot.

Mint a gyémánt, úgy ragyogjon szent hitünk,
Amit minden egyes nappal szépítünk,
Leverjük a ránk rakódott kórságot!

225. SZONETT
DI ANA

Di a ragyogásod, szép vadász anya,
Te vagy a szerelem ígés alanya,
Kis-Ázsia népe téged imád rég,
Hegyek felett sétálsz, s tőled kék az ég.

Gyémántos diamant, két kebled ragyog,
Nevedben a kettő, ki fényért sajog,
Sokkeblű istennő, természet szülő,
Szűz is és termékeny, Holdra készülő.

Hold a te jelképed, égi léptű hölgy,
Holdfény villan által holdas íjadon,
Téged néz az erdő, ágat ráz a tölgy,

Szavárdok asszonya, ki Rómába ment,
Szellő léptű lábad féli száz vadon,
Minden vadász imád, dicső element.

226. SZONETT
A POP HISZ

A pap hisz, Apophisz, sejtelmes titok!
Most az éji égre ablakot nyitok,
Tejúti vad sárkány, égen csörtető,
Kifigyellek téged, égi csönd vető.

Bonyolult ösképek vadja A Pop Hisz,
Ap Ophisz vetése múlt időkbe visz,
Tollas kígyó útja égi rejtelem,
Rejti égi házát titkos négy elem.

Amint a Nap útja, úgy ingadozó,
Kitér jobbra-balra, kileng röptiben,
Reánk, jó népedre, bölcs tudást hozó,

Sárkány vagy, kígyó vagy, égi röptű gyík,
Papok számítása, évek bőviben,
Táblázat napokról, benne mindegyik.

227. SZONETT
SZIBYLLA

Szibylla szépasszony, varázsolgató,
Szíp Illa, ki jósolsz, szépséged csodás,
Igazat súg néked a Mindenható,
Minden szavad tiszta, égi áldomás.

Torja városában tanácsokat adsz,
Trója templomában messze tekintesz,
Isten titkos útján mámorban haladsz,
Jövőnk elébe rózsaszirmot hintesz.

Illa asszonyunknak tündér gyermeke,
Szibilla, te papnő, illatárba mész,
Szent tűz lángja lengő, abból olvasol,

Regélsz és javasolsz, két szemed sasol,
Azt is megjósolod, fejünkön a vész,
Deli Szibyllának vonz a termete.

228. SZONETT
TE UTA TESZ

Végtelen isten, csillagokat, ki tesz,
Világegyetemben spirálist sodor,
Lélekteremtő, aki ad és elvesz,
Csillaghabot verve, pödör és fodor.

Tej Uta Tesz isten, Tejutadon jársz,
Aki egyetemes, törzsek ősurá,
Tejútról hallhatod, ha kicsit kivársz,
Amint hozzád szól sok kürt és tambura.

Tegyél értünk Atya, nagy Tej Uta Tesz,
Elfeledett néped, azóta romlik,
Nagy tejúti isten, néped hova tesz?

Tejúti istenünk, spirális Tejút,
Architeutist nézd, föléd oromlik,
Tejút központjában titokzatos kút.⁴⁵⁴

⁴⁵⁴ Péterfai János István munkásságának teljesebb képe talmányozható honlapján: www.peterfai.hu.